

Kaho Sint-Lieven in de vree wijze associatie van Leuven
p. 4

Eddy Stols: "Non, non, rien a changé, tout, tout a continué!"
p. 7

Needcompany brengt Images of affection: neuken als de konijnen
p. 13

NAAR EEN NIEUW SYSTEEM VAN STUDIEFINANCIERING?

"Kinderbijslag rechtstreeks uitbetalen aan student"

Minister van Onderwijs Marleen Vanderpoorten (VLD) bereidt een grondige hervorming van de studiefinanciering voor. Op een studiedag kwamen de belangrijkste actoren van het veld samen tot de konklusie dat het huidige systeem van studietoelagen, gebaseerd op de fiskale wetgeving, niet meer beantwoordt aan de noden en de realiteit van vandaag.

Vorige vrijdag vond in Brugge een studiedag plaats rond het thema 'Kansen en wegen naar een nieuw studiefinancieringssysteem'. Deze studiedag was een gezamenlijke organisatie van de Vlaamse Interuniversitaire Raad (Vlir), de Vlaamse Hogescholenraad (Vlhora) en de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS). Zo goed als iedereen die in Vlaanderen enigzins betrokken is bij de problematiek van studiefinanciering en sociale voorzieningen, was aanwezig.

Het huidige studiefinancieringstelsel is intussen meer dan dertig jaar oud en is in die periode nooit ten gronde aangepast. Hoewel de reglementering gaandeweg heel wat goedbedoelde opknappbeurten heeft ondergaan, is het echter niet altijd mogelijk de doelstellingen te realiseren en de rechtzekerheid van de studenten en hun ouders te garanderen. Bovendien blijft de wetgeving op de studietoelagen zeer ingewikkeld en ontoegankelijk.

JOKERBEURS

Vorig jaar nog werd een nieuw dekreet op de studietoelagen ingevoerd, het zogenaamde dekreet-Sannen. De grootste verdienste van dit dekreet was ongetwijfeld dat het beter aansloot bij de gewijzigde samenlevingsvormen. Zo werd onder meer een inhaalbeweging voor eenoudergezinnen ingezet. Ook de jokerbeurs werd ingevoerd, waardoor één bisjaar werd toegestaan. Toch wordt ook dit dekreet duidelijk als een overgang gezien. In het kader van de op til zijnde bachelor-masterhervormingen wordt reeds gewerkt aan een nieuw dekreet.

Naast deze plannen op lange termijn, zullen ook al voor het academiejaar 2003-2004 enkele wijzigingen aangebracht worden aan het stelsel van studietoelagen. Op de studiedag werd hierover een tipje van de sluier gelicht. Zo wil men bijvoorbeeld de hiërarchie tussen universiteiten en hogescholen afschaffen. Op dit moment is het immers zo dat studenten die na een hogeschoolopleiding aan de universiteit een tweede opleiding willen volgen, verder betaald worden, terwijl dat in de omgekeerde richting niet het geval is. Ook zullen er correcties aangebracht worden aan de manier waarop het inkomen wordt berekend en zal het samenwonen van de ouders

De verkiezingskoorts stijgt de student op deze foto blijkbaar tot boven het hoofd. De strijd bij VTK (p. 3 en 9) belooft alvast vuurwerk. Het zwarte gevaar duikt dan weer op in Frankrijk: professor Eddy Stols geeft zijn mening over Le Pen (p. 7). De Leuvense inwoners mogen van Verhofstadt vanaf nu stemmen op de Brusselaars. Opkomen in Louvain-la-Neuve (p. 8) zit er voorlopig nog niet in. Zelf de communicatieadviseur Paul Claes (p. 12) kan deze kiesdrempel niet overbruggen. Dan was het in de tijd van Shakespeare toch eenvoudiger: Richard II (p. 13) zwaaide daar zonder veel lastige democratie alleen de plak. Op onze achterpagina wordt dan weer het politieke begrip 'pariteit' gedemonstreerd: even veel vrouw als man (p. 16).

niet meer onderzocht worden. Wel gaat het hier nog altijd maar om voorstellen die nog op verschillende nivo's besproken moeten worden.

STUDIEKOST

Jo De Ro, kabinetsmedewerker van minister Vanderpoorten, bracht nog meer goed nieuws: "Jaarlijks wordt er zo'n zevenenvijftig miljoen euro aan studietoelagen voor het hoger onderwijs uitgekeerd. Toch blijft er nog steeds een verschil tussen de reële studiekost en het bedrag van de studiebeurs. Door het dekreet-Sannen hebben we dat verschil al met zo'n vijftien procent kun-

nen verkleinen. Als alles goed loopt, zouden we er dit jaar nog eens hetzelfde kunnen afknabbelen." Over concrete maatregelen naar volgend jaar toe wilde hij zich echter nog niet uitspreken.

De fiskaliteit als criterium en meetinstrument voor de toekenning van studietoelagen werd op de studiedag in vraag gesteld. Er is immers veel te weinig controle. Terwijl sommige studenten door het systeem uit de boot vallen, kunnen 'fiskaal intelligente' ouders de mogelijkheid hebben om toch een studietoelage te krijgen, hoewel ze er eigenlijk geen nood aan hebben. Bovendien houdt het systeem te weinig rekening met nieuw samengestelde gezinnen en met

nieuwe tendenzen in het onderwijs, zoals levenslang leren.

Als alternatief voor het huidige systeem wordt, onder andere door VVS, een soort 'studieloon' voorgesteld. Dit zou in de plaats moeten komen van de kinderbijslag en de fiskale voordelen voor de ouders. VVS ziet het als een basisbeurs die iedere student een maandelijks bedrag geeft van bij de aanvang van zijn studies tot het behalen van het basisdiploma. Dit zou de zelfstandigheid en de vrije studiekeuze van de student bevorderen. Op die manier wordt de druk van het gezin beperkt en de volwassenheid van elke achttienjarige erkend. Tegelijk maakt het abrupt een einde aan de complexiteit en onduidelijkheid die eigen is aan andere systemen.

ALTERNATIEF

Volgens De Ro zit een dergelijk systeem er op korte termijn nog niet in. "Op langere termijn kan het eventueel wel. We moeten ons echter de vraag stellen of het alternatief beter is en betaalbaar blijft." Wel pleit hij — binnen het huidige systeem — voor een zo goed mogelijke communicatie.

Op de studiedag werden voor het eerst een aantal gemeenschappelijke standpunten ingenomen door de organisaties die zich bezig houden met sociale voorzieningen. Deze standpunten zullen naar het kabinet van de minister worden gekommuniceerd als niet te negeren eisen in het kader van de langetermijnhervorming van het dekreet op de studiefinanciering.

De deelnemers aan de studiedag verwierpen met een grote meerderheid de stelling dat de fiskaliteit het beste criterium zou zijn om studietoelagen toe te kennen. Zolang er geen garanties zijn voor een correcte fiskaliteit, kan deze geen goede basis zijn voor de studiefinanciering. Ook pleit men ervoor de kinderbijslag en belastingvermindering rechtstreeks uit te betalen aan de student.

Om de transparantie te vergroten is men voorstander van een automatisch systeem waarbij iedereen een brief krijgt waarin staat of hij een beurs krijgt en hoe groot die beurs zou zijn. Ook op het kabinet heeft men wel oren naar een dergelijk systeem en lijkt men bereid hier werk van te maken.

In hoeverre de andere aanbevelingen zullen opgevolgd worden, blijft natuurlijk de vraag. Iedereen is het er echter over eens dat het huidige studiefinancieringstelsel aan een grondige hervorming toe is.

Tijl Vereenoghe

LEZERSBRIEVEN

KVHV

In verband met het verlies van de erkenning en subsidies van het KVHV moet mij een en ander van het hart. Ik was zelf lid van het adviesorgaan dat moest nagaan of de indieners aan de vereiste criteria voldeden om een bijdrage te kunnen ontvangen. In het finale voorstel naar Kringraad toe gaven we alle aanvragen een positief voorstel mee, inclusief dat van het KVHV omdat ook zij "bijdragen tot de maatschappelijke vorming van studenten en de mensenrechten erkennen" (Veto nr. 22). Vanzelfsprekend stelden wij in ons onderzoek de terechte vraag naar de gekende ledenwerving van de betrokken vereniging. De KVHV-preses gaf ter zitting te kennen het systeem voorbijgestreefd te vinden en ernaar te streven vanaf volgend jaar nieuwe leden te werven op dezelfde manier als de andere Leuvense verenigingen. Dat antwoord volstond voor ons.

Uiteraard ging het om een niet-bindend advies, maar toch is het pijnlijk te moeten vaststellen dat Kringraad ons werk koudweg naast zich neerlegt. Temeer, en laat ons een kat een kat noemen, omdat de ledenwerving van het KVHV aanwenden om de vereniging niet meer te erkennen en haar financiële steun op te zeggen veeleer een stok is om te slaan dan een gefundeerd argument. Het

KVHV is voor sommigen, waarom weet ik niet, blijkbaar nog steeds een doorn in het oog.

Voor een goed begrip: ik ben geen lid van het KVHV.

Teis Derweduwen, preses Historia, eerste licentie moderne geschiedenis

Alma

En zo is het restaurant van de Sedes "voor onbepaalde tijd" gesloten. Een aantal jaren na dat van het Meisjescentrum in de Rijsschoolstraat, en weer omdat het niet meer te betalen was. De frieten in de Sedes waren nochtans smakelijker dan die in Alma 2. Als het zo voortgaat, schiet er binnen een aantal jaar misschien maar één Alma meer over.

Is het dan wel nodig elke maal zoveel kabaal te maken over enige centen opslag van de maaltijdprijzen? De Alma is daardoor wel verplicht tot van langsom meer kunst- en vliegwerk, bijvoorbeeld voor de broodjes. Het kan de meeste Almaklanten niet schelen enkele centen meer te betalen, als ze daarvoor maar een betere bediening krijgen, en open restaurants.

Degenen die de Alma's echt te duur vinden, eten al lang op kot, zelfs alleen al door

het grote kabaal dat rond elke prijsverhoging gemaakt wordt. Zonder dat kabaal zou de Alma minder klanten verliezen elke keer, en zo bereikt u ermee wat u wilt vermijden. Elke campagne tegen noodzakelijke prijsverhogingen is anti-reklame voor de Alma. Waarmee ik niet bedoel dat de Alma niet efficiënt moet draaien.

M. De Cooman, Heverlee

Cuba

Ziehier toch enkele verduidelijkingen in verband met het Cuba-interview met mij in Veto 22.

Inzameling van goederen deden we met 'De vrienden van Cuba' vooral midden jaren negentig, toen er in Cuba ten gevolge van het instorten van de handel met het oostblok grote schaarste was. Momenteel houden we ons daar nauwelijks nog mee bezig omdat de toestand in Cuba de laatste zes jaar opmerkelijk verbeterd is.

Hoewel een aantal Cubanen klagen of het land uit willen, zoals ik inderdaad tegen uw reporter zei, wil ik toch ook duidelijk benadrukken dat, als puntje bij paaltje komt, de overgrote meerderheid van de Cubanen nog altijd achter de revolutie staat. Wanneer

ik sprak over "armoede in Cuba" moet ook dat gerelativeerd worden. De bittere, absolute armoede die men in veel andere landen aantreft, is in Cuba onbestaande. Alhoewel Cubanen zonder dollars het materieel niet breed hebben, hebben zij het nog altijd een stuk beter dan de vele honderden miljoenen armen in kapitalistische landen.

Tot slot klopt de weergave van mijn mening over de vraag "Wat na Fidel?" volledig met hetgeen ik inderdaad zei, maar is de belangrijkste opmerking hierover niet vermeld, namelijk dat het lot van de revolutie uiteindelijk ook door de ontwikkelingen in de rest van de wereld bepaald wordt. Het socialisme op een klein, arm eiland op zijn eentje opbouwen en in stand houden, is eigenlijk een onmogelijke opgave. Dat de Cubaanse revolutie nu al twaalf jaar, tegen de rest van de wereld in, min of meer stand houdt, getuigt van de kracht van deze revolutie. Om het dialectisch te stellen: het bestaan van een socialistisch Cuba betekent een steun voor de strijd van het socialisme in andere landen, maar wanneer andere landen voor het socialisme zouden kiezen, zou dit op zijn beurt een enorme steun zijn voor het Cubaans socialisme.

Roger Liekens, Kessel-Lo

Plons reageert

Beste Pol, graag had Ploeg Nieuwe Stijl (Plons) gereageerd op je tekst, waarin je ons verwijt dat we Vivant als sponsor hebben aanvaard. Omdat de ruimte voor deze vrije tribune beperkt is, kunnen we hier helaas slechts op enkele van jouw beweringen ingaan. De volledige tekst is te lezen op <http://plons.vtk.be>

"Dat het sponsorbedrag door haar kleur en grootte-orde de verkiezingen zal beïnvloeden, wordt uiteengezet. Dit heeft ook de verkiezingscontrolekommissie (VKK), voorgezeten door de huidige VTK-preses, ingezien. Zij verkoos nochtans niet in te grijpen en "de student" zelf te laten beslissen en de discussie uit te lokken. Op haar uitdaging wordt hier dan ook ingegaan."

Toen we op zoek gingen naar sponsors bleek dit al snel geen makkelijke klus te zijn. Temeer, omdat we niet beschikten over de bedrijfscontacten van het huidige VTK (onze ploeg bestaat niet uit ongeveer de helft van het huidige VTK). Toen de kans zich voordeed om ons te laten sponsoren door Vivant, hebben we dat niet meteen aanvaard en hebben we er eerst binnen de ploeg over gediscussieerd. Het verkiezingsreglement verbiedt het niet. Vivant is een democratische partij die de mensenrechten respecteert en die we etisch aanvaardbaar vinden. In het verleden heeft Vivant de verkiezingen van Ekonomika gesponsord. Vivant heeft zich toen op geen enkele manier gemoeid met die ploeg, laat staan dat het de belangen van Ekonomika heeft geschaad. Deze sponsoring is niet meer dan een ruil. Geld voor naambekendheid.

Na een stemming binnen onze ploeg moest VKK dit nog goedkeuren. VKK eiste dat we ons niet als Vivant-militanten zouden gedragen en geen Vivant-TD of Vivant-stunt zouden organiseren. Vermelding van het logo was geen probleem en verder dan dat zijn we nooit gegaan. VKK ziet toe op het goede verloop van de verkiezingen en verdedigt de belangen van VTK en haar studenten. Nu draai jij de rollen om en laat je uitschijnen dat VKK helemaal niet akkoord was en het dan maar toeliet om het door de studenten te laten uitvechten. Zo is het niet gegaan en dit zou ook allesbehalve een goede strategie zijn om de belangen van de kring te behartigen. Kritiek is steeds welkom. Enkel de manier waarop dit nu gebeurt doet nogal wat vragen rijzen.

"Ga jij op zijn aanbod in?" Ah ja natuurlijk, denk je. "t Is toch maar geld, en met dat geld kunnen we vaten kopen en uitdelen en populair zijn en de verkiezingen winnen en ons ploegske zorgen voor de archies en de burgies en ikke preses."

Je neerbuigende toon, het "populair doen" en de manier waarop je hiermee onze kandidaat-preses tracht zwart te maken vinden we laag-bij-de-gronds en allesbehalve konstruktief. Het ontgoochelt ons dat iemand van het huidige praesidium meedoet aan deze stemmingmakerij. Hoe objectief is je kijk op de verkiezingen wel als je Plons tracht af te schilderen als een kinderlijk ploegje van niks?

Onze motieven voor deelname aan de verkiezingen zijn veel idealistischer en machtswellust is nooit onze drijfveer geweest. Wij willen van VTK net een open kring maken, voor iedereen. Bovendien zijn we er allesbehalve van overtuigd dat we enkel met veel goedkoop bier de verkiezingen kunnen winnen. We hebben net getracht om eindelijk eens wat meer inhoud aan te brengen. Alleen al onze website en programmaboekje samen, hebben, in alle bescheidenheid, meer inhoud dan alle dure, flashy en inhoudsloze verkiezingsboekjes van de voorbije twee jaar.

En ter informatie, het bier dat we met alle plezier zullen voorzien tijdens de kiesweek, is bijna uitsluitend natura-sponsoring. Onze kas gebruiken we voornamelijk voor publiciteit en een stunt. Zonder dit extra geld hadden we inderdaad waarschijnlijk enkel bier en eten kunnen uitdelen.

"Bij ideologische sponsoring gaat het ook om haar produkt dat je uitdraagt, maar het produkt is hier een ideologie. En daartegenover kan je niet neutraal staan."

Is er wel zoveel verschil tussen neutraal staan ten opzichte van een bedrijf en een partij? Onderscheid tussen politiek, ideologie en bedrijven is totaal achterhaald. Voor een groot deel zijn bedrijven de ideologieën van de huidige maatschappij geworden. Als gesponsorde dan maar zeggen dat je van de ideologie van een bedrijf je handen af houdt, is je verantwoordelijkheid afwijzen en etisch laf. Volgens alle etische regels is het ook etisch fout. Wat kan dan wel? Je niet meer laten sponsoren, of enkel nog door de lokale makrobiotische bijenkekerij? Hopelijk niet. Er zijn immers heel wat bedrijven die momenteel de broodnodige sponsoring aanbieden en op verschillende vlakken geen schone handen hebben. Het staat bovendien iedereen vrij om een folder te lezen of om op een link te klikken op een website. We verplichten niemand tot iets.

"Al bij al draait het maar om één ding: geld om te zuipen en te feesten tijdens de kiesweek, maar bijna 3.000 euro is bijzonder veel geld voor een burgie-verkiezingsploeg. (...) Is het dan dan wat we mogen verwachten van de burgie(vertegenwoordiger)s van morgen? Als het even moeilijker gaat om financiering te vinden je principes over boord gooien om toch aan de macht te komen?"

Over "aan de macht te komen" moet je niet zo neerbuigend doen, het zijn nu eenmaal verkiezingen. En ja, natuurlijk wil Plons die winnen. En nee, niet tegen elke prijs, maar dat doen we ook niet. Uiteraard draait het bij het zoeken naar sponsors vooral om geld. Of het nu 500 of bijna 3.000 euro is, we hebben aan Vivant geen speciale belofes moeten doen. Trouwens, VTK, waar jij deel van uitmaakt, is ook niet vies van geld. Op www.vtk.be vinden we het volgende terug (geschreven door Samian, verantwoordelijke sponsoring): "Pecunia non olet. Jaja, zelfs de Romeinen wisten het al. Geld stinkt niet. Geld is het meest welriekende slijk der aarde. Ik probeer het voor jullie, studenten, in grote getallen te verzamelen."

Geld stinkt niet. Geen woord over principes. Gelukkig heeft VTK geen afkeer van geld. De bedragen die er door allerhande bedrijven worden neergeteld voor pakweg de bedrijvendagen laten toe een heleboel activiteiten goedkoper te maken. Je moet als toekomstig ingenieur wel stom zijn om vies te zijn van geld. Dit geld zorgt ervoor dat we niet kansloos aan de verkiezingen beginnen. Ook wij hebben geld nodig voor publiciteit en om leuke activiteiten aan te bieden (niet enkel zuipen en feesten).

Nu is er na al die jaren eindelijk eens een tweede ploeg die opkomt! Geef ze dan ook een kans. Gelukkig zijn er nog mensen zowel binnen als buiten VTK die het samen met ons op een konstruktieve manier willen aanpakken om een betere kring uit te bouwen. Wie onze website bezoekt heeft al snel door dat bij Plons niet alles om geld draait. We vinden het spijtig dat jij, lid van het praesidium, op deze verheven toon en met de grove middelen reageert. We hadden er graag met jou over gediscussieerd. Een mailtje naar plons@vtk.be kan wonderen doen en je had snel een deftig antwoord gekregen.

Hopend op een leuke en inhoudsvolle kiesweek,

Bart, Joris, Matthias en Pieter namens Ploeg Nieuwe Stijl (Plons)

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven en moeten vóór vrijdagmiddag 16.00 u binnen zijn, liefst op diskette of via e-mail veto@veto.be.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten-)aktualiteit. Anonieme brieven komen nooit in aanmerking: de schrijver moet steeds naam, studiejaar en adres bekendmaken. Slechts uitzonderlijk, en na uitdrukkelijk en gemotiveerd verzoek, kunnen ze weggelaten worden in Veto.

Brieven die langer zijn dan 2400 tekens (spaties inbegrepen, wat overeen komt met ± 1,5 getikte bladzijde met dubbele interlinie) worden in principe ingekort. De redactie behoudt zich het recht voor brieven niet te plaatsen.

De vrije tribune kan bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven en moet vóór vrijdagmiddag 16.00 u binnen zijn, liefst op diskette of e-mail veto@veto.be.

De vrije tribune staat open voor iedere persoon of organisatie die met redelijke argumenten een standpunt verdedigt of een gefundeerde mening formuleert. Het standpunt kan vrij aangebracht worden. De persoon of organisatie is volledig verantwoordelijk en aansprakelijk voor de inhoud en kan slechts één maal per jaar een vrije tribune krijgen. De vrije tribune wordt steeds ondertekend met naam, studiejaar en volledig adres, en is onder geen beding anoniem.

Eventuele reacties op een vrije tribune worden uitsluitend gegeven via lezersbrieven.

De vrije tribune wordt ofwel integraal ofwel niet gepubliceerd en is niet langer dan 7.000 tekens (spaties inbegrepen, wat overeenkomt met ± vier getikte bladzijden met dubbele interlinie). De redactie behoudt zich het recht voor de vrije tribune niet te plaatsen als aan de criteria van redelijke argumentatie, een standpunt en gefundeerd zijn niet strikt voldaan wordt.

Diskussie gewenst

Mogen kandidaat-praesidia gesponsord worden door een politieke partij? Op zich een interessante vraag. De Ploeg Nieuwe Stijl (Plons), kandidaat-praesidium bij de Vlaamse Technische Kring (VTK) is ervoor verantwoordelijk dat die vraag momenteel brandend aktueel is. Plons wordt immers gesponsord door Vivant. Dit is weinig burgies ontgaan. VTK drukt echter de wens uit dat deze diskussie eens gevoerd wordt bij alle kringen, en niet alleen bij VTK.

Veto publiceerde vorige week een vrije tribune van een student burgerlijk ingenieur waarin de sponsoring door Vivant werd aangeklaagd. Die vrije tribune verweet de mensen van Plons onder andere hun principes opzij te zetten voor een handvol geld. Het verkiezingsreglement van VTK verbood echter een onmiddellijke reactie van Plons op die aantijgingen. Vanaf deze week mogen zij echter wel reageren. Hun volledige verdediging kan u lezen op pagina 2.

EKONOMIKA

Plons haalt een aantal argumenten aan waarom zij vinden dat sponsoring door Vivant zeker kan. Ten eerste is zo'n sponsoring niet expliciet verboden in het verkiezingsreglement van VTK. Dit is in ieder geval korrekt. In de statuten en het verkiezingsreglement van VTK wordt inderdaad nergens een politieke sponsor verboden. De enige limiet op het gebied van sponsoring is dat de goede werking van VTK door een sponsor niet in het gedrang mag komen. Plons legt er daarnaast nog eens de nadruk op dat Vivant zeker een democratische partij is die de mensenrechten respecteert.

"In het verleden heeft Vivant ook al de verkiezingen van Ekonomika gesponsord. Blijkbaar weet niemand dat, laat staan dat het de belangen van Ekonomika heeft beschadigd. Vivant heeft zich toen op geen enkele manier gemoeid met die ploeg, net zoals ze dat nu bij ons ook niet doen." Het is inderdaad juist dat Vivant drie jaar geleden een ploeg gesponsord

heeft tijdens de Ekonomika-verkiezingen. Hier is echter een belangrijke nuance aan te brengen. De ploeg in kwestie, ploeg Nul was een lolploeg. Zij had geen enkele reële kans om verkozen te worden. Plons is geen lolploeg en maakt wel een serieuze kans om verkozen te worden.

Ten slotte benadrukt Plons nogmaals dat Vivant een etisch aanvaardbare sponsor is. De standpunten van Vivant zouden ook de studentenwerking niet direkt beïnvloeden indien Plons volgend academiejaar inderdaad het presidium van VTK zou vormen.

Naast de praktische diskussie gaat Plons de filosofische diskussie ook niet uit de weg. "Is er wel zoveel verschil tussen neutraal staan ten opzichte van een bedrijf en een partij? Onderscheid tussen politiek, ideologie en bedrijven is totaal achterhaald. Voor een groot deel zijn bedrijven de ideologieën van de huidige maatschappij geworden. En

naar sponsors vooral om geld. Daar schamen we ons ook niet voor. Dit is je reinste logika. En of het nu 500, 1000 of bijna 3000 euro is, wij hebben voor dit sponsorkontract geen beloftes moeten doen aan Vivant en hebben niets meer aangeboden dan eender welke potentiële sponsor."

KEUZE

Ook Wim De Bruyne, huidig preses van VTK en momenteel voorzitter van de Verkiezingscontrolekommissie (VKK) van VTK, wilde reageren op de zaak. Het VKK zag geen bezwaar tegen de sponsoring van Plons. Volgens het VKK is deze sponsoring immers geen belemmering voor de goede werking van VTK. Daarbij voegde De Bruyne er ook nog aan toe dat hij het belangrijk vond dat de studenten zelf hun keuze kunnen maken in deze zaak. De Bruyne hoopt in ieder geval dat de diskussie over politieke sponsoring niet beperkt zal blijven tot VTK en dat VTK in dit geval niet gevisieerd zal worden. "Ik ben vooral geïnteresseerd in de mening van de andere kringen. Die diskussie moet in elke Leuvense kring worden gevoerd."

We lopen ondertussen naar het einde van het lopende academiejaar. Het lijkt dus heel onwaarschijnlijk dat een uitgebreide diskussie over dit onderwerp dit jaar nog mogelijk is. Maar als er telkens wordt gewacht tot de situatie zich eventueel stelt, bij de kringverkiezingen dus, zal die diskussie nooit op een degelijke wijze worden gevoerd. Het is dus zeer wenselijk dat de verschillende Leuvense kringen maar ook de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko) zo snel mogelijk eens nadenken over de pro's en kontra's van politieke sponsoring.

Kristof D'Exelle

Foto: archief

"Het is belangrijk dat de studenten zelf hun keuze kunnen maken"

dat willen de bedrijven zelf ook." Op de aanklacht dat Plons haar principes opzij zou zetten voor een hoop geld wordt ook scherp gereageerd. "Uiteraard draait het bij zoeken

KU LEUVEN TREKT BAMA-TREIN OP GANG

Op zoek naar het midden van de kerk

The KU Leuven wil dat al haar richtingen in het academiejaar 2004-2005 van start gaan met de bacheloropleiding. Tegen 2007 moeten alle masteropleidingen dan beginnen. Wegens de strakke timing voor de invoering van de nieuwe opleidingen, is men nu reeds bezig met de voorbereidingen.

Verschiedende organen en werkgroepen van de KU Leuven houden zich bezig met de implementatie van de bachelor-masterstructuur (Bama). Deze nieuwe structuur past in de hervormingen naar aanleiding van de Bolognaverklaring, die het Europese hoger onderwijs wil harmoniseren. Vorig jaar werd aan onze universiteit een speciale Bama-stuurgroep in het leven geroepen.

WERKGROEP

Sinds kort wordt de stuurgroep versterkt door de Vaste Werkgroep Curriculumhervorming van de Onderwijsraad. Vorig jaar hield deze zich nog bezig met de hervormingen van de opleidingen in het kader van het semestereksamensysteem, maar dit jaar zal de werkgroep zich focussen op de Bama-hervormingen.

De werkgroep, die bestaat uit professoren, assistenten en studenten, moet de voorstellen van alle opleidingen aan de universiteit bestuderen. Daarvoor worden de leden opgedeeld in dossiergroepen, die telkens een aantal dossiers moeten evalueren. Dit zal gebeuren op basis van de krijlijnen die de KU Leuven heeft uitgetekend en op basis van gesprekken met de indieners.

Er is alvast veel werk aan de winkel: alle curricula moeten hervormd worden en het tijdschema is zeer rigide opgesteld. Tegen juni volgend jaar moeten alle universiteiten een lijst indienen bij de Vlaamse regering met voorstellen van de omgevormde opleidingen die ze vanaf 2004 willen aanbieden. In januari 2004 zal de Vlaamse regering dan een lijst publiceren van de opleidingen die mogen starten in het academiejaar 2004-2005.

Volgens het nieuwe ontwerpdekreet op het hoger onderwijs mogen de universiteiten kiezen of ze in 2004 of in 2005 van start willen gaan met de eerste bacheloropleidingen. Omwille van de eksterne transparantie gaat de KU Leuven er in principe van uit dat alle initiële bacheropleidingen reeds in 2004 worden ingevoerd. Toch blijft de mogelijkheid bestaan dat, indien de hervormingsvoorstellen niet voldoen, de invoering van bepaalde bacheloropleidingen met een jaar wordt uitgesteld. Als bepaalde opleidingen de vooropgestelde deadlines niet respecteren, heeft dit automatisch als gevolg dat de behandeling van de dossiers — en dus ook de invoering van de nieuwe curricula — met een jaar wordt uitgesteld.

Voor de behandeling van de voorstellen worden twee fases voorzien. In een eerste fase worden steeds algemene voorstellen van opleidingen uitgewerkt en ingediend. Momenteel is men volop bezig met deze eerste fase. De fakulteiten hebben nog tot 31 mei de kans hun algemene voorstellen tot omvorming in te dienen. In oktober zal de Akademische Raad, het hoogste beslissingsorgaan van de KU Leuven, zich uitspreken over deze algemene voorstellen. Opleidingen waarvan het voorstel wordt goedgekeurd,

mogen dan in een tweede fase de concrete curricula uittekenen.

KWAAD

De KU Leuven wil dat de hele procedure van die aard is dat de doelstellingen zo goed mogelijk bereikt worden, dus dat de opleidingen sterk zullen aansluiten bij de concepten die de universiteit in een aantal documenten heeft opgesteld. De administratieve kant van de zaak mag de inhoudelijke kant echter niet overschaduwen. Bij de semekshervormingen vorig jaar hadden veel opleidingen het gevoel dat de academische overheid optrad als een soort examenkommissie die hen geslaagd of gebuisd kon verklaren. Dat zette toen vrij veel kwaad bloed in de fakulteiten en dat wil men deze keer vermijden. Men wil de opleidingen niet meer alleen als indieners van een voorstel beschouwen, maar ook als gesprekspartners. Daarom wordt een gesprek met de mensen op de werkvloer zelf expliciet in de procedure voorzien.

Een ander belangrijk aspect is de vraag hoe streng de voorstellen uit de fakulteiten zullen beoordeeld worden. Eddy Van Avermaet, voorzitter van de Onderwijsraad van de KU Leuven: "De universiteit heeft haar doelstellingen duidelijk gemaakt en we willen dat de opleidingen deze ook *au sérieux* nemen. In de evaluatie moeten we ons aan een aantal regels houden, maar anderzijds willen we toch ook wel enige flexibiliteit laten blijken. We willen de kerk in het midden houden, maar de vraag is natuurlijk waar het midden van de kerk is."

Een laatste heikel punt in heel de zaak is de timing. Tegen 15 september moeten

dossiers van alle opleidingen van onze Alma Mater geëvalueerd worden. Dat wordt zeker geen sinekure, zeker als je weet dat er in die tijdspanne nog twee examenperiodes vallen. De Bama-trein aan de KU Leuven is echter op volle snelheid gekomen. Vanaf nu moeten we er vooral over waken dat hij de goede richting uit gaat en zeker niet ontspoord.

Tijl Vereenooghe

www.kuleuven.ac.be/onderwijs

Spring op de trein

In de Vaste Werkgroep Curriculumhervorming, die de Bama-voorstellen zal evalueren, zetelen ook studenten. In totaal is er plaats voor twaalf studenten. Deze plaatsen zijn momenteel nog niet allemaal ingevuld. Kringraad, de geleding van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie die zich bezighoudt met onderwijs, is dan ook nog op zoek naar studenten die in deze werkgroep willen zetelen. Zowel studenten uit Humane, Eksakte als Biomedische Wetenschappen worden gezocht.

Het belangrijkste is dat je geïnteresseerd bent in onderwijs en dat je bereid bent je in te werken in de dossiers. Wel is het belangrijk te weten dat de vergaderfrequentie wellicht vrij hoog zal zijn, en dat er ook tijdens de examenperiodes en de vakantie vergaderd zal worden. Ook is Kringraad vooral op zoek naar studenten die de continuïteit in deze werkgroep kunnen verzekeren en dus ook volgend jaar nog actief willen zijn. Lijkt dit wel iets voor jou of wil je nog wat meer informatie? Stuur gewoon een mailtje naar krira@krira.student.kuleuven.ac.be

(tv)

De tsjeven van Gent

Bij ons bezoek is men druk in de weer op de kampus van de industrieel ingenieurs. Zaterdag is het immers opendeurdag en dan moet alles piekfijn in orde zijn. Op bezoek bij de grootste katholieke hogeschool van Oost-Vlaanderen: de Katholieke Hogeschool Sint-Lieven (Kaho Sint-Lieven).

Het lokaaltje waar de studentenraad huist, is klein maar je hoort hen niet klagen. Een telefoon, een laptop en een computer met internetaansluiting, al het nodige hebben ze gekregen van de direktie. De werking van de studentenraad van Kaho Sint-Lieven is dan ook een stuk beter uitgebouwd dan andere studentenraden van hogescholen. Vooral de continuïteit heeft hierin een belangrijke rol gespeeld.

"We zijn er intussen vier jaar mee bezig," vertelt Benjamin De Brabander, voorzitter van de studentenraad. "Er bestond al een studentenraad toen we hier begonnen, maar we hebben alles toch wel deftig uitgewerkt. Op papier hebben we vierentachtig leden; waarvan zo'n dertig studenten onze vaste kern vormen."

De Kaho Sint-Lieven biedt zowel ingenieursopleidingen van twee cycli aan als opleidingen van een cyclus, verspreid over kampussen in Gent, Aalst en Sint-Niklaas. Verspreid over vier departementen studeren zo'n vijfduizend studenten aan de Kaho Sint-Lieven. De studenten komen vooral uit Oost-Vlaanderen zelf, maar ook de West-Vlamingen zijn goed vertegenwoordigd. Benjamin: "Sint-Lieven staat hoog aangeschreven om haar kwaliteit. De slaagsijfers bij onze studenten die nog burgerlijk ingenieur gaan studeren aan de universiteit, liggen zeer hoog. Kwa onderzoek wordt er bovendien veel samengewerkt met bedrijven zoals Volvo, Sidmar... Sint-Lieven kaapt ook vaak belangrijke prijzen weg bij wedstrijden."

INGENIEURS

Elk jaar organiseert men verkiezingen voor klasvertegenwoordigers. Uit deze studenten ontstaan dan de departementale studentenraden. "Het ingenieursdepartement draait het beste omdat we hier met een vierjarige opleiding zitten. In de algemene studentenraad zitten zestien studenten, vier per departement. Ook hierin zijn de ingenieurs altijd het best vertegenwoordigd. Het probleem met de driejarige opleidingen is dat ze zowiezo al kort zijn en het laatste jaar vaak volledig aan stage wordt gewijd."

"Zoals dekretaal verplicht, zijn we in bijna alle organen vertegenwoordigd, van afdelingsraden tot academische raad. In de academische raad komen topics aan bod die de hele hogeschool aanbelangen, zoals het examenreglement, het diplomasupplement, de associatie... De studenten hebben er zes van de vierentwintig stemmen, wat vrij veel is. Dit jaar hebben we bijvoorbeeld een nieuwe stijging van de inschrijvingsgelden kunnen tegenhouden. De Raad van Beheer heeft op dat vlak onze argumentatie gevolgd."

Volgens Benjamin wordt de studentenraad echt serieus genomen door de direktie. Niet alleen krijgt ze een goed uitgerust lokaal ter beschikking, ook worden de kosten voor de werking meestal betaald. Sinds vorig jaar bestaat er bovendien een speciaal statuut, vergelijkbaar met dat voor topsporters. "Op die manier is het niet meteen problematisch als we een labo missen om naar een vergadering te gaan. Dergelijke voordelen moet je natuurlijk afdwingen door een goede werking en door op je punt te blijven staan. In de regiораad, die zich vooral met infrastructuur bezighoudt, zaten bijvoorbeeld oorspronkelijk geen studenten. Ik heb mezelf daar dan een paar keer gewoon uitgenodigd en sinds

kort mogen er ook studenten in die raad zetelen. We hebben dus al dingen kunnen bereiken die vroeger ondenkbaar waren."

UNIVERSITEIT

Op korte termijn wil de studentenraad ook een kursusdienst organiseren. In het begin van volgend jaar zal men het alvast proberen, en als het experiment slaagt, gaan ze ermee door. "Het zal zeker veel werk zijn en we onderschatten dat ook niet, maar zoiets is ook goed voor de naambekendheid van de studentenraad. Als iedereen hier passeert, weet iedereen ons ook meteen zitten en dan komen de studenten al veel sneller eens langs als ze met een probleem zitten. Ook met de invoering van de bachelor-masterstructuur zijn de studenten van Sint-Lieven druk bezig. Op langere termijn zouden de industrieel ingenieurs graag een departement worden van de universiteit. "Ons departementshoofd ziet dat wel zitten, maar de direktie houdt natuurlijk vrij veel rekening met de éencyclusopleidingen, aangezien zij toch het

met de serieuze dingen bezighoudt en daarnaast de studentenclubs die ontspannende activiteiten organiseren. Anders zou je aan geloofwaardigheid inboeten, denk ik. Wie met een witte jas rondloopt en de reputatie heeft van goed te kunnen drinken, zal volgens mij niet hetzelfde respect afdwingen op een vergadering. Harde werkers, die niet zo houden van het uitbundig gedoe van studentenclubs, kunnen bijvoorbeeld beter hun gading vinden bij ons."

RUZIE

De verhouding met de andere Gentse studenten ligt — door de keuze voor Leuven — momenteel blijkbaar wat moeilijk: "We hadden een overleg met de Gentse studenten, maar daar is nogal veel ruzie gemaakt en toen hebben we dat maar opgedoekt. De studentenvertegenwoordigers van de universiteit wisten natuurlijk dat wij voor Leuven hadden gekozen, en tijdens vergaderingen zaten ze ons daar ook konstant mee te pesten. We hebben ook een paar vergaderingen gehad met schepen van

grootste deel van de hogeschool uitmaken."

Om de communicatie met de gewone student te bevorderen, heeft de studentenraad een eigen website ontwikkeld. "In het begin van het jaar leggen we ook altijd uit waar ons kantoor zich bevindt," legt Benjamin uit. "Iedereen zou dus wel moeten weten wie we zijn en waar we zitten. Ook op een aantal grote activiteiten proberen we prominent aanwezig te zijn. Onlangs hebben we nog een enquête gedaan en een grote meerderheid van de studenten was toch wel overtuigd van het belang van een studentenraad. Iets minder mensen wisten waarmee we bezig zijn, maar men gaat er blijkbaar van uit dat we goed bezig zijn. En dan heb je natuurlijk vijf procent die het niet belangrijk vinden."

Naast de studentenraad zijn er ook drie studentenclubs actief aan Kaho Sint-Lieven. "Bij ons zijn de zaken strikt gescheiden: aan de ene kant heb je de studentenraad die zich

onderwijs Freya Vandenbossche (sp.a), in het kader van zogenaamd officieel overleg, maar voor ons leek het eerder te gaan om een boycot. Ik weet niet of je het woord 'tsjeef' kent? Dat waren wij dus."

In de associatiekeuze hebben de studenten van Sint-Lieven een niet onbelangrijke stem gehad. "De direktie had geen uitdrukkelijk advies gegeven, de personeelsfractie had een verdeeld advies gegeven. Wij hebben vrij veel onderzoek gedaan; we hebben gesproken met rectoren, dekanen en studenten van de universiteiten. Daaruit zijn we tot de konklusie gekomen dat een associatie met Leuven beter zou zijn en ik ben er nog steeds van overtuigd dat dat de goede keuze is geweest."

"Als we voor Gent hadden gekozen, zaten we in een associatie waarvan we de enige katholieke instelling zouden zijn. Ik ben er zeker van dat we dan binnen de tien jaar zouden opgedoekt zijn. We zouden onze

De Leuvense associatie

Om tot een transparant Vlaams onderwijs in een Europese kontekst te komen, wordt het Vlaamse versnipperde hoger onderwijs beter op elkaar afgestemd. Daarom spoorde de Vlaamse regering de universiteiten en hogescholen aan om nauwer samen te werken in het kader van een associatie.

De centra van deze associaties zijn de Vlaamse universiteiten. De KU Leuven slaagde erin de meeste hogescholen aan zich te binden. In pure Lodewijk XIV-stijl wist rector Oosterlinck de katholieke hogescholen van West-Vlaanderen tot Limburg te verleiden.

Reden genoeg voor Veto om eens op bezoek te gaan bij de studentenkoepels van deze hogescholen, de sfeer aldaar op te snuiven en ervaringen uit te wisselen. Deze week komt onze katholieke poot in Gent aan bod: de Katholieke Hogeschool Sint-Lieven.

"We gaan ons middagmaal natuurlijk niet consumeren in Leuven"

eigenheid verloren zijn. Het zou zelfmoord geweest zijn om met Gent te associëren. Ik heb er ook sterk mijn twijfels over of we dan een deftige ondersteuning zouden hebben gekregen."

Benjamin vervolgt: "De associaties zijn natuurlijk nog altijd een zwart gat. We hebben dus vooral onze intuïtie gevolgd en gekozen op basis van vertrouwen, goodwill en personen." Denken ze een prominente rol te kunnen spelen binnen de Leuvense associatie? "Ik zal al blij zijn als we onze eigenheid kunnen behouden. We zullen natuurlijk niet zo heel zwaar kunnen wegen op het beleid. Wat betreft de sociale voorzieningen, blijft er natuurlijk een samenwerking met Gent. We gaan ons middagmaal natuurlijk niet consumeren in Leuven. Wel ijveren we voor een aantal konkrete, praktische zaken. Zo zouden we bijvoorbeeld graag een algemene bibliotheekkaart hebben, waarmee we ook de universitaire bibliotheken kunnen bezoeken."

Tijl Vereenoghe

www.kahosl.be
<http://extern.kahosl.be/studentenraad/>

En we stegen met een zucht...

Fet mag dan al een klichee heten, maar ooit kunnen vliegen blijft nog altijd een droom voor velen onder ons. Voor drie studenten van onze Alma Mater kwam deze droom in vervulling. Samen met professor Aubert trokken zij voor drie dagen naar Bordeaux waar zij als proefkonijn fungeerden tijdens zestig paraboolvluchten.

Jo Van Emelen studeerde vorig jaar af als licentiaat lichamelijke opvoeding en doet er nu nog een jaartje biomedische en klinische ingenieurstechnieken bij. Bart Verheyden legt net hetzelfde parcours af terwijl Bart Lens reeds een diploma industrieel ingenieur op zak heeft en er nu ook nog een jaartje bovenop doet. Normaal zouden Frank Dewinne, de Belgische astronaut die in het najaar naar de ruimte gaat, en zijn Russische boordcommandant deelnemen aan de paraboolvluchten maar omdat zij op het laatste nippertje verstek moesten laten, konden Jo en Bart V. nog mee. Zij namen trouwens al deel aan enkele experimenten in het water waardoor die gegevens nu

“Er was een funzone waar we vrij mochten rondvliegen”

konden vergeleken worden met hun gegevens in een toestand van gewichtloosheid.

“Tijdens de vlucht werd konstant de bloeddruk en de EKG gemeten, zowel in staande als in liggende positie,” legt Bart L. uit. “Er werden dertig parabolen uitgevoerd per vlucht. Dat wil zeggen dat het vliegtuig

steeg onder een hoek van zevenenveertig graden en nadien weer daalde. Wanneer het vliegtuig zich dan in het puntje van de parabool bevond, waren de passagiers gedurende een dertigtal sekonden gewichtloos,” weet Bart V.

Op de vraag of een van hen misselijk is geworden, grijnst Bart V.: “Ik niet, maar Bart L. en Jo wel. “Het probleem was dat we geen medikatie mochten nemen tegen misselijkheid om de uitslag niet te beïnvloeden,” verdedigt Bart L. zich, “plus het feit dat we iets te veel croissants hadden gegeten”. Jo springt hem bij: “Het gewichtloos zijn zelf

afhangen en je armen wegen twee keer zoveel. Door de overgang van twee G naar nul G voel je ineens alles naar boven komen, de maaginhoud inkluis, maar er waren voortdurend security-mensen aanwezig die kwamen aangevlogen als er iets verkeerd ging.”

Onze drie “Frimout-juniors” bevonden zich overigens niet alleen in het vliegtuig. Er werden nog andere tests uitgevoerd op andere proefpersonen. Zo waren er nog materiaaltests en stond er een lopende band voor ganganalyse. “Het grappigste waren de Engelse studenten die als proefpersonen

studenten zag je dan eerst geel worden, dan groen en dan... hopla alles eruit,” vult Bart L. aan. “Dan kwamen wij er toch iets beter vanaf. Wij moesten gewoon liggen of staan terwijl er enkele tests op ons werden uitgevoerd. Daarvoor werden we wel vastgemaakt, dus dat was behoorlijk saai. In de Airbus was er wel een *funzone* vrijgemaakt waar we een paar keer vrij mochten rondvliegen. We konden er bijvoorbeeld ook met water eksperimenteren, wat toch heel speciaal is om te zien.”

FONKELEN

Wanneer wij hen vragen om eens te beschrijven hoe het voelt om gewichtloos te zijn, beginnen hun oogjes al te fonkelen. “Je hebt ten eerste al heel weinig controle over je lichaam,” begint Bart V. “In die *funzone* bijvoorbeeld had je altijd de neiging om je te concentreren op de grond, maar dat ging gewoon niet. Voor je het goed en wel beseft, hing je tegen het plafond. Het is dus heel moeilijk om je volgende handeling in te schatten. Die mensen van de security daarentegen wisten perfect wat ze moesten doen en hoe ze zich moesten afstoten, maar die zijn dat dan ook gewoon he. Ach, het was gewoon iets dat we nooit zullen vergeten.” “We mogen echt wel van geluk spreken dat we aan zo’n proef mochten deelnemen,” gaat Jo verder, “want normaal moet je voor zulke vluchten veertigduizend euro veil hebben. Ik droom er nu soms nog van dat ik gewichtloos ben. Schrijf maar dat we professor Aubert en zijn team nog eens willen bedanken voor deze unieke kans.”

Corneel Haine

was trouwens helemaal geen probleem, maar door de middelpuntvliegende kracht tijdens het opstijgen word je loodrecht tegen de bodem getrokken, je voelt je kaken

dienden voor tests op misselijkheid. Die moesten niets anders doen dan met hun hoofd wiebelen om op die manier zo misselijk mogelijk te worden,” lacht Jo. “Die

PRESIDIUMVERKIEZINGEN BIJ KRIMINOLOGIE

Dagboek van een kandidaat-preses

Presidiumverkiezingen worden vaak geassocieerd met groot-schalige promotiekampagnes. Dit beeld geldt echter alleen voor enkele grote kringen, die tijdens de verkiezingsweken het Leuvense straatbeeld inpalmen. Ook bij kleinere kringen loopt de verkiezingskoorts vaak hoog op en voeren de kandidaten – weliswaar op een iets meer bescheiden schaal – campagne. Om ook eens een kleinere kring in de schijnwerpers te zetten vroegen we Sara De Meyer, kandidaat-preses bij Crimen, een dagboek bij te houden. Hieronder doet ze haar verhaal uit de doeken.

“Dit academiejaar had de fakulteit kriminologische wetenschappen eigenlijk geen presidium. Alleen de meest noodzakelijke functies werden ingevuld. Zo bleef de kursdienst in werking en werden enkele activiteiten georganiseerd, zoals twee fuiven en kantussen.”

“Daar moest natuurlijk verandering in komen. De leden van het vorige presidium spraken uiteindelijk enkele mensen van de tweede kandidatuur aan en vroegen of ze geen zin hadden om een nieuw presidium te vormen en of ze er mensen over wilden aanspreken. Tegen alle verwachtingen in vonden we twaalf kandidaten. Twaalf mensen die er niet al te veel van wisten, maar die wel stonden te popelen om er iets van te maken. Wij startten meteen met vergaderingen, want er was niet heel veel tijd meer voor de verkiezingsweek.”

“Eerst zochten we sponsors, daarna lieten we t-shirts drukken met de naam van het versbakken kandidaat-praesidium: Das Experiment. Die naam paste volgens ons heel goed bij ons groepje. We dachten na over de kiesweek, wat we allemaal wilden organiseren en hoe we dat allemaal voor elkaar zouden krijgen. Met wat raad van de oud-praesidiumleden slaagden we in ons opzet. Het werd een geslaagde kiesweek.”

MAANDAG

“Maandagnamiddag stond een rondleiding in de brouwerij van Interbrew op het programma. Er heerste een gezellige sfeer onder de deelnemers. Iedereen genoot, vooral van het proeven, want de brouwerij zelf stonk nogal. Maar het was geslaagd, iedereen was blij er geweest te zijn.”

DINSDAG

“Dinsdagochtend werd ontbijt geserveerd. We hadden massa’s koffiekoeken, versgezette koffie, taarten, fruit, suikerbrood en nog meer lekkernijen aangeschaft. We vroegen ons af of we dat ooit wel allemaal kwijt zouden raken, maar de kriminoloogjes bewezen hun trouw en kwamen massaal naar onze volgeladen ontbijt tafel. Voor we er erg in hadden, was alles op en konden we opnieuw tevreden terugkijken op een geslaagde activiteit.”

“Ondertussen merkten we dat we, de kandidaat-praesidiumleden dus, heel goed met elkaar konden opschieten. We waren niet altijd even paraat en op tijd, maar toch steeds met genoeg en we merkten van

elkaar dat we echt wel gemotiveerd waren. Ieder nam een deeltje van het werk voor zich, datgene waar hij of zij zich geroepen toe voelde, en zo vormden we een goed functionerend geheel.”

“Dinsdagavond draaiden we een film, *Blow*. Een aangrijpende film over de illegale drugsverkoop over de landen heen, toch wel passend bij de interessesfeer van onze richting. De opkomst was iets minder dan we gehoopt hadden, maar we konden niet klagen.”

WOENSDAG

“Op woensdagnamiddag konden de toekomstige criminologen hun sportieve aanleg bewijzen in de Chaos. Snookeren en poolen dat het een lust was! ‘s Avonds was er dan de klassieke afsluiter: een gratis vat. Aangezien wij geen eigen fakbar hebben, palmde we de Pavlov in (de bar van psychologie). Aanvankelijk kwam er niet veel volk opdagen, en we hadden al schrik (of hoop) dat we het vat met het toekomstige presidium alleen zouden moeten opdrinken. Maar we waren even vergeten dat onze collega’s meestal late vogels zijn. Anderhalf uur later zat de Pavlov bomvol en waren alle bonnetjes voor het vat weggegeven. Het werd nog een vrolijk boeltje. Sommige eerstekenners waren wel verbaasd dat we maar één gratis vat gaven, maar ja, we zijn criminologie en de kiesweek kostte ons al relatief veel geld.”

DONDERDAG

“Dat we tevreden konden zijn over onze inspanningen die week, en dat we ons in positieve zin bekend hadden gemaakt, bleek

uit de verkiezingsuitslag van donderdag. We gingen in alle jaren rond met stembiljetten. We haalden veel meer stemmen dan het vereiste minimum, slechts één onthouding en één tegenstem.”

“We zijn echt blij en besloten meteen om nog een laatste activiteit voor dit academiejaar te organiseren: een kantus om onze overwinning te vieren. We staan alvast te popelen om er volgend academiejaar in te vliegen.”

Sara De Meyer

Habemus preses!

Sara kijkt met voldoening terug naar de afgelopen kiesweek en is volop gemotiveerd om er een goed jaar van te maken. “Ik ben heel tevreden over de kiesweek, net als de meesten van mijn presidium. Ik vind dat we best wel trots mogen zijn. We zijn nogal laat begonnen met alles te regelen en daardoor twijfelden we wel een beetje of er voldoende geïnteresseerden zouden zijn. We zijn misschien met veel minder dan Ekonomika en VRG en kunnen niet met zo veel geld smijten, maar dat wil niet zeggen dat we ons ook minder amuseren. Je moet geen Ladeuzeplein kunnen bezetten om een geslaagde kiesweek te hebben!”

Paella is lekker Belgisch

Alma zal nooit meer hetzelfde zijn. De studentenrestaurants sluiten immers vanaf nu aan op de "nieuwste tendenzen" die "trendsetters uit Londen" hebben voorgesteld. De euforische persmededelingen wekten alvast onze eetlust en we gingen daarom een kijkje nemen.

Bij de recente prijsverhoging van Alma vroegen veel studenten zich af of hier misschien ook een kwaliteitsverhoging tegenover komt te staan. Het nivo van de schotels en de dienstverlening bepaalt immers evengoed het beeld dat bij de student-klant leeft over Alma. Daarom wordt nu een inhaalbeweging ingezet die tegemoet wil komen aan de wensen van de klant. Een nieuw konsept wordt uitgetest in Alma I (Tiensestraat) en kan na evaluatie worden uitgebreid naar de andere vestigingen.

Omdat snelheid belangrijk is, bestaat er vanaf nu een buffet *A la carte* waar de klant zelf zijn schotel kan samenstellen die bestaat uit drie componenten, waarvan steeds een eiwitcomponent, zoals vlees, vis of een vegetarisch gerecht. Daarnaast kan de klant nog kiezen tussen een groentekomponent (zowel warme groenten als rauwkost), een zetmeelcomponent (frietten, puree, rijst.) en een warme saus. Wie een extra component wenst, betaalt 60 eurocent meer of 1,35 euro voor een extra eiwitcomponent. Het is aanvankelijk misschien nogal verwarrend, maar het begint vanaf nu in te burgeren.

Met dit nieuwe systeem worden ook lange wachttijden aan de kassa vermeden. Vooral het opscheppen van extra groenten gaf al eens aanleiding tot discussies die nu tot het verleden zouden moeten behoren. "Over het algemeen is de klant tevreden," zegt gerant Michaël Henskens. "Enkel het feit dat de sausjes nu apart worden verpakt, levert nog wat problemen op. We krijgen nu wel een beter beeld van welke groenten bijvoorbeeld populair zijn. Onze sjef-kok kan zo beter voorspellen welke hoeveelheden hij

nodig heeft en eigenlijk kan zo de klant zijn restaurant zelf sturen."

Henskens: "Het systeem met de componenten was nodig omdat de grondstofkosten sterk gestegen zijn. Het is ook eerlijker omdat er nu vaste regels zijn terwijl er vroeger zaken niet extra betaald werden. Ik zeg altijd: 'denk eraan dat je broer hier later misschien ook nog wil komen eten'. Dat proberen we ook de studentendelegatie duidelijk te maken, dat het in de toekomst ook nog betaalbaar moet blijven." Hoewel het nog te vroeg is voor konklusies, merkt men dat Alma I toch ook een aantal nieuwe bezoekers aantrekt.

In Alma I worden diverse andere eetmogelijkheden aangeboden. De klant heeft echter meer zekerheid dat bepaalde schotels aanwezig zijn. Zo is er steeds een *Pasta Bar*. Ook aan het buffet *Van de chef* kun je steeds terecht voor een originele schotel. Het buffet *Lekker Belgisch* doet vermoeden dat de patriotistische opstoten van de KU Leuven nog niet zijn uitgeput. Over de naam wordt nog gebrainstormd. "Het eerste voorstel was *Klassiekers*", zegt Henskens. "We hebben nu wel al eens het probleem gehad dat we paella aan een bepaald buffet moesten zetten en dat er enkel nog ruimte was bij *Lekker Belgisch*. We hebben die dag dus paella verkocht onder een Belgisch label."

In Alma I wordt ook gewerkt aan de verkleining van de afvalberg. Dankzij nieuwe maatlepels krijgt iedere klant de gemiddelde portie en hoeft er niet te veel voedsel verloren te gaan. Aan de aankleding van de Alma-restaurants wordt eveneens gewerkt. Het eetfabriekimago moet zo tot het verleden gaan behoren. Naar dienstverlening toe kan men vanaf 11u 's ochtends reeds een warme maaltijd komen nuttigen. Het nieuw konsept wordt tijdens de komende maanden druk geëvalueerd, ook met een enquête. Na de zomer zouden ook de andere Alma-restaurants een dergelijke face-lift moeten ondergaan.

Thomas Leys
Foto: archief

www.alma.be

KVHV-GESPREKSAVOND "EEN ANDERE KIJK OP HET ISRAËLISCH-PALESTIJS KONFLIKT"

"Wij willen recht voor iedereen, als het kan"

De subsidies mogen dan wel verloren zijn, het KVHV gaat nog steeds voort met de politieke vorming van de studenten: vorige week donderdag organiseerde het een gespreksavond over het Israëlisch-Palestijns konflikt.

De cartoons op de affiches die de gespreksavond aankondigden, beeldden Arafat af met twee hoofden: een vredelievend voor de Europese media en een moordzuchtig voor Al-Jazeera. Ook de keuze van de spreker - Aharon Malinsky, onlangs nog in *Trommels en Trompetten* om het joodse standpunt toe te lichten - maakte duidelijk dat het KVHV ervoor koos om het konflikt eens vanuit Israëlisch oogpunt aan bod te laten komen.

Malinsky, een docent Hebreeuws en Israëlische godsdienst én freelance journalist voor *Ha'Aretz* — "de Israëlische *De Morgen*" — was niet gekomen om een oplossing te vinden voor het konflikt, wel "om het vertekende beeld van Israël dat de Europese media verspreiden, recht te zetten." Dat deed hij wel nooit zonder te nuanceren, wat tot een leerzame avond leidde.

JALOERS

"In den beginne," zo begon Malinsky grappend zijn korte historische inleiding, waarin hij ons meenam naar bijbelse tijden om zo via de Griekse en Romeinse bezettingen, de kruistochten, het begin van het zio-

nisme — dit is het verlangen van het joodse volk naar een eigen staat — de Tweede Wereldoorlog en de Britse kolonisatiepolitiek, te komen tot het ontstaan van de staat Israël met de daarbij horende konflikten en tijdelijke vredesakkoorden, om uiteindelijk te eindigen bij de oorlog waar de hele wereld nu brutaal mee gekonfronteerd wordt. Foto's, kaarten en slides konkretiseerden deze uiteenzetting.

Tijdens deze inleiding probeerde hij zo neutraal mogelijk te zijn, maar met sommige opmerkingen wekte hij toch min of meer de indruk dat hij het joodse volk meer ontwikkelend en beschaafder vindt dan andere volkeren en in het bijzonder dan de Arabieren. Zo vertelde hij dat de joden in de bijbelse tijd door de Egyptenaren tot slaaf werden gemaakt "misschien omdat ze jaloers waren op hun sukses" en dat het in de Jom Kippoer-oorlog van 1973 "duidelijk was dat de Arabieren geen gevangenen zouden nemen."

Eerlijkheidshalve dient ook Malinsky's nadrukkelijke klemtoon op gelijke rechten voor iedereen te worden vermeld. Hij toonde onder andere de Israëlische onafhankelijkheidsverklaring waarin de Palestijnen werd gevraagd om zeker in Israël te blijven wonen; hij wees er ook op dat er veel niet-joodse Israëli's zijn. "U moet begrijpen dat zionisme geen reden is voor oorlog, zionisme betekent recht voor iedereen, als het kan", sprak Malinsky bezielend. Na de uiteenzetting van Malinsky was er tijd om wat vragen te stellen, en van deze mo-

gelijkeid werd dan ook gretig gebruik gemaakt. Het publiek bestond uit een gemengd gezelschap — zowel sympathisanten van joden als van Palestijnen waren vertegenwoordigd — wat het beste deed vermoeden voor het debat. Jammer genoeg kwam Malinsky er niet toe om een duidelijk antwoord te geven op de vragen, maar zocht hij zijn toevlucht tot weliswaar interessante, maar vooral toch ontwijkende antwoorden. Hiervoor had hij ons wel gewaarschuwd, immers "een jood antwoordt altijd met een vraag".

De sfeer werd ook mede bepaald door een aantal aanwezigen die hun reacties wilden delen met het publiek en dit door met hun vuisten op de banken te slaan. Of ze hiermee hun instemming wilden tonen of integendeel wilden protesteren, daar zijn we nog niet helemaal uit.

ILLEGITIEM

Er werd onder meer gediscussieerd over de talrijke Palestijnse zelfmoordacties, veelal door jongeren. Gebeurt dit uit pure wanhoop of gaan ook de Palestijnse propaganda-kampagnes niet vrijuit? De vergelijking met Jan Breydel en Pieter De Coninck kon in dit Vlaamse gezelschap uiteraard niet uitblijven: "De Palestijnse activisten zijn niet meer terrorist dan Breydel of De Coninck", meende een toeschouwer.

Het Vlaams-nationalisme werd nog gebruikt als vergelijking. Toen Malinsky zei

dat een Palestijnse staat alleen legitiem kan zijn als zij aan de onderhandelingstafel wordt afgedwongen, antwoordde iemand uit het publiek dat dat niet noodzakelijk is: "België is ook aan de onderhandelingstafel ontstaan, maar het is wel een illegitieme staat".

Hoewel Malinsky de Israëlische houding, ook de nieuwe bezetting van de westelijke Jordanoever, met hart en ziel verdedigde, maakte hij toch duidelijk dat vrede echt het streefdoel is. Alleen meende hij dat vrede nu nog niet mogelijk is: "Israël gaat geen levensgevaarlijke risico's nemen opdat Louis Michel op zijn beide oren zou kunnen slapen" (*allusie makend op Michel's vrees voor eskalatie van het konflikt, red.*).

Op de gespreksavond werden niet echt veel nieuwe elementen aangebracht, maar we hebben toch geleerd dat geen van beide versies in het Israëlisch-Palestijns konflikt - en bij uitbreiding in elk konflikt - volledig klopt, en dat daarom altijd beide partijen aan het woord moeten komen. Aharon Malinsky maakte ook duidelijk dat vrede noodzakelijk is, en misschien zelfs mogelijk. Of is deze gedachte te naïef?

Laurens De Koster
Ellen Permentier

In de vorige Veto stond een middelpunt over Israël en Palestina. Je kunt het nog steeds bekijken op www.veto.be, onder 'vorige nummers', en dan nummer 22 van jaargang 28.

“Le Pen is gewoon een paljas. Ik vraag me af of hij het eigenlijk zelf wel meent”

Met lede ogen heeft Frankrijk samen met heel West-Europa de uitslag van de eerste ronde van de Franse presidentsverkiezingen aanschouwd. Ook het land van *pain et vin* blijkt niet ongevoelig te zijn voor de extreem-rechtse demagogie. Kleurt Frankrijk na 5 mei ook zwart? Veto ging ten rade bij professor Eddy Stols, historicus en Frankrijk-kenner aan onze Alma Mater.

Veto: Had Charles de Gaulle, oprichter van de huidige Vijfde Republiek, ooit kunnen bedenken dat zo'n situatie zou ontstaan?

Eddy Stols: «Dat denk ik niet, vooral omdat de Gaulle van het tipe was: “ik zal het goede voorbeeld geven en hopen dat men wijs zal zijn”. Ik denk zelfs niet dat hij had verwacht dat links ooit aan de macht zou komen. Waarschijnlijk had hij gedacht dat er rond zijn figuur een polarisatie zou komen die overigens in zijn tijd wel al centrum-linkse elementen bevatte. Hij was dus geen uitgesproken konservatief rechtse politicus, hij was in de eerste plaats een nationalist die wel enige sociale gevoeligheid aan de dag legde.»

«Het is overigens datgene waarover hij op het einde gevallen is. Hij trok een les uit de gebeurtenissen van '68. Hij vond dat er een grote inspraak van de arbeiders moest komen, maar dat werd niet toegestaan door de meer klassieke rechterzijde waartoe zijn latere opvolger Giscard d'Estaing behoorde. Maar ik zou niet zeggen dat hij zoiets zou verwacht hebben. In zijn tijd was extreem-rechts veel marginaler, het waren toen nog echt de ‘zwarten’. Het lag er nog heel dik op dat die mensen gekollaboreerd hadden. De Gaulle was wel een van de eersten om het gevaar van het nazisme aan de kaak te stellen. Ik denk dat dat nu nog in de erfenis van Chirac zit. In die zin is hij daar de gaullist: “wij als gaullisten kunnen ons dat toch niet permitteren.»

COHABITATION

Veto: Zou het het einde van de Vijfde Republiek betekenen, als Le Pen aan de macht zou komen?

Stols: «Zelfs als hij niet aan de macht komt, is er een flinke deuk in gekomen. Er bestaat veel onzekerheid, ook naar de komende parlementsverkiezingen van juni toe. Zal er een rechtse meerderheid komen die Chirac toestaat te besturen? Dit lijkt niet het geval te zijn, want eigenlijk is er ook een achteruitgang van rechts. Als links zich groepeerde, dan zou het kunnen dat er weer een linkse meerderheid is. Als er zo dus weer een *cohabitation* is, dan wordt dat weer een crisis voor het regime. Ik vrees dat er een serieuze hervorming voor de Vijfde Republiek komt waarbij er ofwel een zuiverder presidentieel systeem zal komen zonder eerste minister, een beetje naar Amerikaans model, ofwel een gematigdere terugkeer naar de Vierde Republiek, met dus een model zoals in België of Italië. Het grote probleem is dat een aantal mensen een zware deuk hebben gekregen en nog moeilijk zullen kunnen meespelen.»

«Ik kan me niet voorstellen dat Le Pen zou winnen, sommigen hebben echter wel al gekozen voor *la solution du pire*: laat hem maar eens proberen en dan komen wij op straat. Dan komen we tot een echt revolutionair klimaat. Maar dat zou me echt verrassen, ik denk dat er nu veel Fransen zullen gaan stemmen en dat hij nog weinig stemmen zal halen. Ik denk zelfs dat velen die voor hem gestemd hebben in de eerste ronde nu nog eens zullen nadenken over hun keuze. Voor de eerste ronde is het vaak ‘speeltijd’, het was *marrant*. Nu hebben ze echter het deksel op de neus gekregen en ik denk dat ze nu wakker geschud zijn.»

Veto: Le Pen gaat er prat op dat hij dertig procent zal halen, anders beschouwt hij het als een nederlaag. Wat als hij daadwerkelijk dit cijfer haalt?

Stols: «Het zal in elk geval het imago van Frankrijk binnen Europa erg schaden. Zelfs als hij nog meer zou halen en president zou worden, is het onmogelijk dat Frankrijk uit de Europese Unie zou gaan of dat ze via een referendum uit de euro-gemeenschap zouden stappen, zoals hij nu beweert. Dat zou leiden tot een boycot terwijl Frankrijk net afhankelijk is van het toerisme. Jaarlijks heeft het meer dan zeventig miljoen bezoekers, waarschijnlijk een van de hoogste cijfers in Europa. Het zou vooral de middenklasse treffen, net diegenen die voor Le Pen gestemd hebben. Ook op politiek vlak zouden de gevolgen onvoorzienbaar zijn voor Europa, het zou naar een Engels-Duitse richting gaan.»

«Maar ik denk eerlijk gezegd niet dat de Fransen het zo ver zullen laten komen. De mensen zullen dit tijdig inzien. Het valt op dat in Nederland het ‘Fortuyn-effekt’ al heel snel van zijn kracht heeft verloren. Uiteraard ben ik geen profeet — ik neem mijn wensen voor werkelijkheid — maar ik denk dat het wel best kan dat het fenomeen ‘uitgetierd’ is. Desondanks is hij zeker niet te onderschatten. Hij heeft bijzonder luimige kwinkslagen: wanneer hij zegt dat de president een reeks *casseroles* aan zijn voeten meesleept, dan heeft hij de lachers met zich mee, maar of dat nog zo zal zijn in het stembokje is een andere vraag.»

Veto: Heeft Le Pen nu eigenlijk een overwinning behaald of hebben Chirac en Jospin een nederlaag geleden?

Stols: «Tenzij hij nu doorbreekt, denk ik niet dat Le Pen een overwinnaar is. De nederlaag van Jospin en Chirac is niet te verklaren door de verdiensten van Le Pen, het ligt echt aan de mensen die niet zijn gaan stemmen. Het blijkt dat het —sorry—

vooral jongeren waren: het was mooi weer en *ils sont tous corrompus* en ze bleven thuis. Ik hoop nu gewoon dat de jongeren hun manifestaties in de hand zullen houden zodat ze daardoor geen stemmen geven aan Le Pen. Ik denk dat het vooral te wijten is aan dat traditionele spel, dat spektakel, die lichtzinnige noot in de Franse politiek. Vaak denken ze dat het speeltijd is, In '68 was dat ook zo. Men heeft dan gezegd: “de speeltijd is uit”. Dat is nu ook duidelijk, maar er zullen wel zeer grote gevolgen zijn. De vraag is of men nu Frankrijk nog zal kunnen

“Voor de eerste ronde is het vaak ‘speeltijd’, het was *marrant*. Nu hebben ze echter het deksel op de neus gekregen en ik denk dat de Fransen wel wakker geschud zijn”

verdelen in *gauche-droite*. Links en rechts zeggen dat dat zal blijven bestaan, maar ik denk dat de jongeren moeten laten horen dat er andere prioriteiten zijn die zowel links als rechts te vinden zijn.»

«Er moet ook dringend een verjonging van de Franse politiek komen, Le Pen draait al vijftig jaar mee, Chirac meer dan veertig, Jospin ook meer dan vijfentwintig jaar. In andere landen is een politieke carrière in de machtsuitoefening beperkt tot een tiental jaar. Na tien jaar hebben ze hun beste tijd gehad, kijk maar naar González in Spanje, Kok in Nederland, Dehaene bij ons. Franse politici blijven te lang op de scène staan. Misschien zal Jospin moeten inzien dat een jongere socialist of een vrouw het beter zou gedaan hebben. *Le changement* is altijd iets waar de Fransen naar snakken en als dat dan komt met een paljas als Le Pen, dan gebeurt er dit. En Le Pen is gewoon een paljas. Hij heeft zich ooit nog getoond met een ooglap, hij bokste voor het publiek, hij kan zeer goeie schertstaal spreken, maar het

is natuurlijk gewoon paljasserie. Ik vraag me af of hij het eigenlijk zelf echt wel meent.»

VEILIGHEID

Veto: Is het verlies van Jospin ook niet te wijten aan het feit dat Chirac plots met het thema van de ‘onveiligheid’ op de proppen kwam, precies het stokpaardje van extreem-rechts?

Stols: «In de eerste plaats is de stijl van Jospin al een probleem, het is een man die niet graag liegt. Hij speelt niet graag spelletjes, hij heeft een bestuurdersopleiding gehad. Hij is een technokraat die eigenlijk een vrij mooi *bilan* kon voorleggen. Ik denk dat hij had moeten benadrukken dat er in zijn legislatuur veel is gebeurd dat voordelig was voor veel mensen. Heel veel van de cijfers over onveiligheid moeten sterk gerelativeerd worden, er bestaan studies waaruit blijkt dat de grote misdadigheid afgenomen is. Probleem echter is dat de Socialistische Partij zich niet kon voorstellen dat jongeren auto's in brand zouden gaan steken, men heeft te weinig opgetreden en zo heeft men in veel steden stemmen verloren. Dat is gewoon onmacht. Zijzelf noemen dat *dysfonctionnement*, dat is een heel makkelijk woord om tekorten in hun systeem op te vangen.»

«Er waren echter toch wel enkele tekorten, denken we maar aan bepaalde blunders van het gerechtelijk apparaat. Daarvoor worden de socialisten verantwoordelijk gehouden, niet altijd even terecht. Denken we maar aan die jongeman die geestesziek was en die dus eigenlijk geen wapens had mogen bezitten en die dan acht gemeenteraadsleden neerschiet. Of aan die man die vijftien jaar onschuldig in de gevangenis gezeten heeft omdat een politie-inspecteur vond dat hij een keer gelijk en dus altijd gelijk had. Dat zijn zaken die bij de opinie zeer zwaar overkomen en die dan door de pers zwaar worden uitgespeeld. Ik denk dat daar toch een zekere verantwoordelijkheid bij de media ligt. Ze benadrukken te weinig de prestaties, de realisaties van de regering. Dat is echter ook een Europees probleem, men legt te sterk de nadruk op het slechte nieuws. Er wordt zeer veel over ‘onveiligheid’ gesproken, maar eigenlijk is dat wat overtrokken. De mensen zien in de grensstreken al die asielzoekers, 11

september is geweest, die angst voor het islamisme, de geruchten van de korruptie van Chirac daar dan nog bij en we zijn vertrokken.»

«Had de pers trouwens de mensen vroeger gewaarschuwd voor het succes van Le Pen, dan zouden er veel meer Fransen toch gaan stemmen zijn, meer jongeren misschien. Men dacht dat Le Pen uitgeschakeld was door de interne problemen in het Front National (FN) en zijn eigen problemen. Men heeft alles wat onderschat. Maar ik herhaal het, ik ben relatief optimistisch dat de Fransen zich zullen bedenken en dat er meer zullen gaan stemmen. Ik denk dat ze nu wel de problemen inzien en dat ze hun verantwoordelijkheid zullen nemen. Le Pen zal niet veel meer zijn dan gewoon de ‘eendagskoning’.»

Bart Depestel

Foto: Tijn Vereenoghe

Houba houba in Louvain-la-Neuve

We delen meer dan een half millennium geschiedenis, maar toch kennen we elkaar nauwelijks. De studenten aan de Université Catholique de Louvain (UCL) in Waals-Brabant schreven de afgelopen decennia hun eigen verhaal. Hoog tijd om na te gaan hoe studenten daar invloed proberen uit te oefenen op de universiteit.

De *Assemblée Générale des étudiants de Louvain* (AGL) is zowat de Franstalige tegenhanger van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko). Ze is de officiële gesprekspartner in studenten-aangelegenheden en vaardigt vertegenwoordigers af naar de bestuursorganen van de universiteit. In tegenstelling tot Leuven, waar de verkozen kringpresidia het studentenstandpunt bepalen, vinden er in Louvain-la-Neuve jaarlijks verkiezingen plaats. Iedere student kan zich op een lijst kandidaat stellen om deel uit te maken van de 52-koppige *Assemblée*. Deze verkiest dan een uitvoerend orgaan, het *Comité*, dat het dagelijks bestuur van de studentenkoepel waarneemt. AGL geeft ook iedere week de studentenkrant *La Savate* uit.

Terwijl in een ander lokaal druk de stemmen van de verkiezingen worden geteld, licht Bernard Swartenbroeckx, uittreidend voorzitter van de AGL, de verkiezingscampagne van dit jaar toe. "Er zijn vier kandidatenlijsten, wat eigenlijk relatief veel is. Meestal heb je een volledige lijst waarop hoofdzakelijk de mensen staan die vorig jaar actief waren in het Comité. Het is immers niet evident om zomaar eventjes een vijftigtal mensen te verzamelen uit de verschillende fakulteiten." De grote lijst komt dit jaar op onder de naam *Marsupilami*, het zwart-gele beestje uit de Robbedoesreeks dat zich uitdrukt met de kreet *houba houba*.

STRAATBEELD

De campagne is niet dominant aanwezig in het straatbeeld. Er worden folders uitgedeeld en affiches opgehangen, maar er zijn niet echt studentikoze toestanden te zien, zoals we die bij de kringverkiezingen in Leuven soms meemaken. De lijsten worden evenmin gesponsord. Er wordt zelfs aan iedere lijst een budget voorzien om drukkosten te dekken. De programma's van de verschillende lijsten nemen een centrale plaats, met een bijzondere aandacht voor de vrije toegang tot hoger onderwijs.

Het is misschien een trend, maar ook AGL wijzigde haar kiessysteem. Geen apparentering of dubbele kiesdrempels, wel een gemengd proportioneel systeem waarbij de helft van de 52 leden wordt verkozen op een interfakultaire kiezerslijst en een deel in de verschillende fakulteiten op basis van hun grootte.

Moulin Rouge dient zich niet aan als een oppositielijst, maar voelt zich "komplementair" aan *Marsupilami*. Ze beschouwt zich iets linkser dan de grote lijst, die soms iets te centristisch is. "Naar mijn aanvoelen is de natuurlijke plaats van de studentenbeweging aan de linkerzijde," zegt François Schreuer, die zich kandidaat stelde op de lijst.

De lijst *Motivé(s)* situeerde zich in de klein-linkse hoek. Ze pleitte voor quasi-gratis onderwijs "in dienst van het volk, en niet van de bedrijven". Een ander punt waar zij op hamerden, was het einde van het Israëliësch-Palestijnse konflikt; zij meenden

dat de AGL daar een rol in kan spelen. *Lidie*, wat voluit staat voor *Liste Indépendante pour la Défense des Intérêts des Etudiants*, is eerder liberaal georiënteerd en komt op voor meer directe democratie binnen AGL. Hoewel ze pas laat begonnen

"De programma's van de verschillende lijsten nemen een centrale plaats, met een bijzondere aandacht voor de vrije toegang tot hoger onderwijs."

met de campagne, stelde deze lijst vooral een concreet programma voor.

Tot onze verrassing ontdekken we een Vlaming op lijst *Lidie*. Raf Mondelaers, die in Leuven actief was binnen het Liberaal Vlaams Studentenverbond, ging de konfrontatie met de kiezer aan. Hij vindt het een interessant proces, ook omdat het zo verschillend is van de getrapte democratie in Leuven. Toch heeft hij kritiek: "Ik heb niet echt het gevoel dat deze verkiezingen leven bij de studenten. Als je dan de dramatische lage opkomst ziet, vraag je toch af waar de representativiteit ligt. Het is ook steeds een ploeg die zichzelf grotendeels opvolgt, een soort inteelt, en dat kan toch niet gezond zijn. Ik heb zelfs gehoord dat in Sint-Lamberts-Woluwe in Brussel, waar de fakulteit Geneeskunde zit, maar vier procent is komen opdagen."

Bernard Swartenbroeckx vindt de lage opkomst — dertien à veertien procent dit jaar — ook wel een probleem: "Het is een algemeen fenomeen. Studenten staan afkeriger ten opzichte van het politiek-institutionele. Nochtans is het belangrijk dat studenten blijven nadenken over de evoluties die op ons afkomen. De Bologna-verklaring houdt naast een aantal positieve punten ook risico's in. Een reden te meer waarom we moeten blijven meepraten." Kan men dan bij AGL door deze verschillende visies spreken van een echt parlement met studentenpartijen? "Dat moet gerelativeerd worden," legt Bernard uit, "Na de verkiezingen vindt een soort integratie plaats waarbij de verschillende democratische groepen samenwerken om aan concrete projecten te werken."

En de uitslag? Daar waren geen verrassingen. De lijst *Marsupilami* verpulverde de tegenstand en behaalde voor het interfakultair college 68 % van de geldig uitgebrachte stemmen, wat aangevuld met de fakultaire zetels een totaal geeft van 41 zetels op 52. *Moulin Rouge* werd tweede met 14 % (7 zetels). *LIDIE* en *Motivé(s)* haalden elk 9 % (ieder 2 zetels). En zo is de studentendemocratie aan onze zusteruniversiteit weer een jaartje veilig.

Thomas Leys

www.agl.ucl.ac.be

(foto: archief)

Studentenparticipatie wordt in Franse Gemeenschap sterk uitgebreid

Als het op de implementatie van de Bolognaverklaring aankomt, zit Wallonië niet meteen bij de koplopers in Europa. Dat is gekend. Anderzijds zit men ook niet stil in het hoger onderwijs ten zuiden van de taalgrens. Een nieuw ontwerp van dekreet legt in detail op hoeveel studenten moeten aanwezig zijn in de bestuursorganen van de universiteiten. Een revolutie in de academische wereld, zo luidt het commentaar. Een interessante *test-case* voor Vlaanderen, zeggen anderen.

Even terug naar een paar jaar geleden. Minister Françoise Dupuis (PS), een van de drie ministers van Onderwijs van de Franse Gemeenschap, had binnen haar regering weinig bewegingsruimte. Ze werkte immers met een gesloten beurs en kon geen geld investeren in sociale of andere initiatieven. Door allerlei besparingen de afgelopen jaren was er tot nu toe ook weinig dynamisme terug te vinden in het beleid van Dupuis. De *Fédération des Etudiants Francophones* (FEF) had daarenboven een aantal procedures lopen bij het Arbitragehof die het werk van de minister bijzonder moeilijk maakten.

Om die patstelling te doorbreken, gooide men het — op geheel Waalse wijze — op een akkoordje met de politiek. FEF kwam in mei vorig jaar rechtstreeks met de Parti Socialiste overeen om een aantal vernietigingsprocedures in te trekken in ruil voor een substantiële uitbreiding van de participatiemogelijkheden voor studenten. Met een akkoord en de handtekening van Di Rupo op zak werd een tekst opgesteld die achteraf nog door juristen werd verfijnd. Rond deze periode wordt het ontwerp in de ministerraad behandeld en daarna wordt deze ingediend bij het parlement.

Wat houdt het dekreet precies in? Zoals dit reeds vroeger vaak het geval was, moeten de bestuursorganen die handelen over sociale voorzieningen, voor de helft uit studenten bestaan. Daarnaast moeten in alle organen die beslissingen nemen over het onderwijs, zoals de Akademische Raad, een derde studenten zetelen. In het hoogste bestuursorgaan, vaak de Raad van Bestuur, moeten dan nog eens twintig procent studenten aanwezig zijn. Vooral dat laatste is voor de huidige situatie een omwenteling, omdat hier vaak nog geen studenten in zetelen.

Toch is het niet zo eenvoudig. De grondwettelijke vrijheid van onderwijs en vereniging geeft immers aan onderwijsinstellingen het recht om zich te organiseren zoals ze willen. De dekreetgever moet hier op een slappe koord dansen door de tekst niet in al te absolute termen te formuleren. De universiteit zou nog steeds zelf mogen invullen hoe ze zich organiseert zolang ze maar studenten hun rechtmatige plaats geeft.

François Schreuer onderhandelde namens FEF mee het akkoord. "De universiteiten zijn uiteraard niet te spreken over dit dekreet," aldus François. "De UCL heeft intussen haar grootste grondwetspecialisten ingeschakeld om het te kunnen aanvechten bij het Arbitragehof. Ik merk wel dat niet alle rectoren zo negatief staan tegenover het dekreet. Universiteiten die nu meestappen in dit dekreet kunnen zich immers ook een democratisch label aanmeten en dat is toch een voordeel."

Is het Arbitragehof dan niet het zwaard van Damokles dat boven dit dekreet hangt? François heeft er een goed oog in: "Zelfs al gaan de universiteiten naar het Arbitragehof, het dekreet zal moeten worden uitgevoerd. Desnoods gaan we naar de Raad van State om dit af te dwingen. Daarenboven heeft men een aantal jaren geleden reeds hetzelfde gedaan voor de hogescholen en dat is er zonder probleem doorgekomen."

Et pour les flamands la même chose? Als het dekreet stand houdt, is er geen reden waarom de Vlaamse dekreetgever niet iets gelijkaardigs zou doen. Het huidige ontwerpdekreet op het hoger onderwijs volgt nog een voorzichtige weg en legt geen percentages op. Ter vergelijking, de Waalse regeling zou ertoe leiden dat bijvoorbeeld in de KU Leuven vier studenten zitting krijgen in de Raad van Bestuur. Daarnaast zou de studentenvertegenwoordiging in de Akademische Raad worden uitgebreid van vier tot vijftien leden. We houden onze blik dus gericht op het zuiden.

(tl)

www.fef.be

TWE E ERNSTIGE PLOEGEN GAAN VOOR PRESIDIUMSCHAP VTK

Een verscheurende keuze?

De studenten van de Vlaamse Technische Kring (VTK) gaan een spannend weekje tegemoet. De strijd voor het praesidium wordt immers beslecht tussen twee ernstige ploegen. De ene kan ervaring voorleggen, de andere vernieuwende ideeën. Na Frankrijk durven wij alvast geen voorspelling meer maken.

Plons: "Uit ongenoegen én verantwoordelijkheid"

Plons, wat staat voor Ploeg Nieuwe Stijl, is het team dat naar eigen zeggen opkomt tegen het gevestigd praesidium. Dat zou vorig jaar met een matte campagne en lage opkomst zijn verkozen. Ook de activiteiten van VTK zelf trokken weinig volk, zodat volgens Plons het VTK-gevoel onder de burgers compleet zoek was. Bart was een van de leden van het vorig praesidium maar komt nu op met Plons: "De sfeer binnen de vorige ploeg was eigenlijk goed. Het probleem was dat ze niet zagen dat het naar buiten toe niet goed ging met VTK. 'Alles draait toch, er moet toch niets worden veranderd,' hoor ik hen nog zeggen. Tegen die mentaliteit kon ik niet langer. De breuk was onvermijdbaar maar enorm pijnlijk. Alsof je een lief moet loslaten."

Wat liep er dan fout? Volgens

Bart zat er iets mis in het *postensysteem*. "Er zijn twintig posten, veel te veel dus. Het komt al eens voor dat verschillende posten op eenzelfde dag iets wilden organiseren en zo komt men met elkaar in konflikt. Wanneer onze ontspanningsploeg een fuif gaf, vroegen ze aan de rest niet eens om te helpen. Op de evaluatie werd er dan vooral naar het budget gekeken. Terwijl het belangrijkste toch is of de mensen zich geamuseerd hebben."

Bart had zijn goesting inmiddels elders gevonden. Een aantal nieuwelingen waren met Plons begonnen. "Niet alleen uit ongenoegen met het huidige VTK, maar ook — en vooral — uit een soort verantwoordelijkheidsgevoel. VTK is ook van ons, vonden ze, en daarin hadden ze groot gelijk. Vanop de zijkant staan roepen dat het anders moet, zou echter maar flauw zijn." Bart ging mee op weekend om samen te brainstormen over programmapunten want die waren er nog niet. "Wat er wél was, was sfeer. Ik merkte dat we op dezelfde golflengte zaten. Het ging er allemaal veel losser aan toe. We waren met mensen bezig, niet met *posten*." De meeste *Plonsers* zijn burgers die altijd sociaal actief zijn geweest, bijvoorbeeld in de scouts, maar op praesidiumvlak zijn de meesten quasi-onervaren.

Allicht zal er om verkozen te raken meer bij komen kijken dan louter het uitdelen van gratis *goodies*. "We hebben te maken met studenten burgerlijk ingenieur, dus geen domme mensen. Wij weten ook wel dat ze niet automatisch op ons gaan stemmen omdat we 'de nieuwe ploeg' zijn. Er zijn mensen die het heel tof vinden dat we dit doen, maar ze vragen zich af of we het ook kunnen. We moeten — en gaan — hen in de kampagneweek overtuigen. Ze moeten naar onze activiteiten komen en zien dat we een ploeg zijn, dat we kunnen organiseren, hoe de sfeer is. Dát zal hen

overtuigen," zegt Bart. "Het feit dat we nu al die activiteiten organiseren, bewijst immers al dat we het in het jaar ook gaan doen. Ik ben er echter van overtuigd dat we nu al meer men-

sen aanspreken dan anders en we krijgen nu al van een aantal studenten te horen dat ze medewerker willen worden."

Een verkiezingsstrijd gaat steeds wel gepaard met enige animositeit tussen de ploegen. "De basis heeft eigenlijk wel sympathie voor ons. Bij de top-vier, dat zijn de kandidaten voor de functies van preses, vice-preses, beheerder en sekretaris, ligt het gevoeliger. In het begin voelden ze zich aangevallen. Het grappige is dat ze het nu ook over 'verandering' beginnen te spreken, als tegenreactie." Plons houdt het bij zes groepen, maar de bedoeling is om iedereen zoveel mogelijk te betrekken bij alle activiteiten.

Aangezien er maar één als eerste uit de bus kan komen, luidt het devies: *hope for the best, but expect the worst*. Wat als Plons niet wint? Bart: "De breuk met de huidige ploeg heeft al eens mijn hart gebroken, dus dit zou niet zoveel meer uitmaken. Al mijn energie zit in Plons en ik geloof er echt wel in. Wat nu al zeker is, is het feit dat de verkiezingen veel plezieriger dan vorig jaar zullen zijn. Wat ik al heel veel vind."

Katayoun Alidadi

<http://plons.vtk.be>

Tsunami: "Konkreet programma zal doorslag geven"

Tsunami staat erop: "Wij zijn een nieuwe ploeg met nieuwe ideeën, en niet de ploeg van het huidige praesidium, zoals iedereen ons probeert af te schilderen." Egeleen, kandidaat-vice-preses, neemt er de sijfers bij: "Van onze ploeg van vijftig mensen zitten er maar tien in het huidige praesidium. Niet alleen de andere ploeg, maar ook wij vinden dat er dit jaar wel eens wat fout is gegaan in de werking van VTK. Het verschil is dat wij willen behouden wat er wél goed was."

Egeleen vertelt ons dat ook Tsunami serieuze veranderingen wil doorvoeren:

"Vorig jaar waren de meeste activiteiten wel vrij goed georganiseerd, maar de afwerking ontbrak: er was een slechte communicatie naar de studenten. Voor volgend jaar willen we dat verbeteren door een systeem van werkgroepen: iedereen kan dan

zomaar binnenspringen om mee te helpen met bijvoorbeeld een fuif of een uitstap." Maar het belangrijkste is een mentaliteitswijziging: "Vorig jaar werd de inbreng van nieuwe praesidiumleden te weinig geapprecieerd, bij ons is elke mening echt evenveel waard."

Zo waren er dit jaar veel problemen met de kursdienst. "Het lijkt stom, maar als er bijvoorbeeld één *bancontact* meer had gestaan, was alles veel beter verlopen, maar dat gebeurde gewoon niet."

Volgens Egeleen kan Tsunami wel het verschil maken dankzij de inbreng van meer ervaren praesidiumleden: "Wij hebben echt concrete voorstellen en we gaan die ook beter kunnen uitwerken, hoewel we blij zijn dat de 'oude zakken' niet met te veel zijn, want ervaring kan ook kontraproduktief werken."

De VTK-kringverkiezingen lopen volgens een erg strikt stramien. Zo mogen de ploegen geen activiteiten organiseren voor de kiesweek, en mogen ze zich op de dag van de verkiezingen niet als groep manifesteren. Zich uitspreken over de andere ploeg is ook vrij riskant vòòr de kiesweek, maar over de beruchte sponsoring door Vivant wil Egeleen wel praten: "Eigenlijk vind ik het vooral jammer dat de andere ploeg zich heeft laten sponsoren door

een politieke partij: je kan volgens mij niet zeggen dat je afstand neemt van de partij als je met hun logo op je t-shirt rondloopt."

Bij verkiezingen met verschillende kandidaten is een belangrijke vraag wat de doorslag zal geven in het stemhokje. Egeleen hoopt dat Tsunami het zal halen dankzij het konkrete programma, maar ze denkt dat ook de voorstelling in de les en de speciale stunts — voetbal op groot scherm, paintball, diverse activiteiten in de Alma en een soort kafee in een omgebouwde lijnbus — belangrijke factoren kunnen zijn in een eventuele overwinning van Tsunami.

Veel buitenstaanders vragen zich af hoe zo'n kandidaat-praesidium intern eigenlijk werkt: is de kandidaat-preses een soort diktator of meer een medewerker als iedereen? "Bij ons is de preses niet meer waard dan iemand anders, en niet

alleen in theorie: hij zit de vergaderingen wel voor, maar als er discussies zijn houdt hij zich zo veel mogelijk afzijdig, zodat het democratische proces volledig zijn gang kan gaan." Zijn er dan zo veel discussies? "Nee nee, dat niet, meestal komen we heel goed overeen, maar bijvoorbeeld over de keuze van t-shirts hebben we toch moeten stemmen."

Is er een soort kerngroep of werkt iedereen een hard mee? "Op dit moment zijn er toch zeker dertig van de vijftig mensen die er echt heel had mee bezig zijn; de anderen hebben goede redenen om iets minder te doen: sommigen hebben bijvoorbeeld maandag examens. Dat vind ik echt een heel goed teken: dat we er met z'n allen honderd procent voor gaan."

"We werken in onze ploeg met een systeem van werkgroepen: we hebben werkgroepen voor sponsoring, structuren, kiesweek, reclame, fakbar en fuiven. Iedereen zit in één of twee van die werkgroepen, zodat er enerzijds wel een vorm van persoonlijke verantwoordelijkheid is en de koördinatie toch overzienbaar blijft."

Laurens De Koster

<http://tsunami.vtk.be>

Tegen de overlevering aan God de Markt

Binnenkort waait er een frisse wind door het Leuvense. In het verlengde van de aktiemaand mei "tegen de privatisering van openbare instellingen" van Attac-België, organiseert Attac-Leuven op 8 mei een dag tegen privatisering.

Een lezing van Jaap Kruithof en een "Reclaim the streets" moeten de hoogtepunten van de dag worden. Dat laatste is in de eerste plaats een straatfeest vanuit de filosofie dat de straat van alle mensen en vooral van haar bewoners is. Daarnaast is het ook een vorm van protest waarbij Attac-Leuven op een ludieke en artistieke manier de Leuvenaars oproept de publieke ruimten te heroveren en hen wil aanzetten tot een kritische reflectie over de toenemende tendens van de privatisering van openbare ruimten en diensten in onze maatschappij.

Vandaag liggen de openbare diensten overal ter wereld, ook in België, zwaar onder vuur. Historisch gezien kwam de uitbouw van de openbare diensten op gang na de Tweede Wereldoorlog, vooral onder invloed van de sociaal-demokratie en onder druk van sterke arbeidersbewegingen die de beperkte 'nachtwakkerrol' van de overheid bekritiseerden. De achterliggende filosofie was dat alle inwoners van het land, en niet alleen de goeiden, recht hebben op diensten van sociale voorzorg, cultuur, water, energie, openbaar vervoer, gezondheidzorg en onderwijs.

Wanneer dergelijke diensten onderhevig zouden zijn aan de wetten van de markt, dan zou de aanbieder zijn prijs afhankelijk kunnen maken van zijn kosten. Een brief of telefoonaansluiting zou dan duurder zijn voor de bewoner van een afgelegen dorp dan voor de bewoner van een grote stad. Dit alles zou ten koste gaan van de minderbevoegden of van geografisch geïsoleerde burgers. Vanaf midden jaren zeventig werd deze sociaal-demokratische visie en het daarmee verbonden sociaal pakt tussen arbeid en kapitaal gestaag verdrongen door het neoliberalisme. De neoliberale globalisering kreeg vrij spel en onder invloed van de 'Washington-konsensus' (liberaliseren, privatiseren en dereguleren) werd de jacht op de openbare diensten voor open verklaard.

CHAOS

Het buzzword privatisering komt er ietwat eenvoudig gesteld op neer dat overheidsbedrijven verkocht worden aan de privésector. Sinds enkele jaren zet de Europese Unie de nationale overheden onder druk om de concurrentie te laten spelen in de openbare diensten. De privatisering van openbare instellingen heeft evenwel verstrekkende gevolgen. Zo kan bijvoorbeeld verwezen worden naar Engeland waar de openbare spoorwegen eerst opgesplitst werden in diverse bedrijfseenheden en vervolgens verkocht aan de privé. Deze politiek bleek een uitermate geslaagd recept voor chaos. Het aantal dodelijke treinongevallen nam pijlsnel toe. Niemand ontkent dat dit het gevolg is van de privatisering. Zowel de infrastructuur als de treinstellen vertonen sleet, maar de privé-ondernemers nemen geen initiatief tot modernisering. Dat kost te veel. Dividenden uitkeren aan de aandeelhouders lijkt interessanter dan te werken aan de veiligheid van de dienstverlening.

Het neoliberale denken dreigt echter te botsen op zijn eigen tegenstellingen. In het kader van doorgevoerde besparingen, worden weinig rendabele stations gesloten vanuit de neoliberale zucht naar grote winsten. Mensen uit afgelegen buurten worden verplicht de auto te nemen, waardoor de files op de autosnelwegen zullen toenemen. Ironisch genoeg delft het neoliberale denken hiermee als het ware zijn eigen graf, omdat de toegenomen files een ekono-

mische vertraging zullen opleveren, dus een stijging van de kost en daling van de winst.

MITE

Vandaag overheerst dus de ideologie dat het algemeen belang het best gediend wordt door privé-initiatief. De slogan "alles wat privé is, is beter, veiliger en goedkoper" werd een nieuwe akte van geloof. Het meest doorslaggevende argument voor privatisering luidt dat de diensten goedkoper zullen worden wanneer het overheidsmonopolie wordt opgeheven en de markt wordt opengesteld. Een groter aantal producenten leidt tot meer concurrentie en dus lagere prijzen.

In den beginne klopt dit vaak. Het is echter inherent aan concurrentie dat ze na verloop van tijd leidt tot monopolievorming: de sterkeren nemen de zwakkeren over. Het gevaar hierbij is dat er een overgang ontstaat van een overheidsmonopolie — wat op zich geen probleem is als er échte democratische controle zou zijn — naar een privé-monopolie. Dit is aan geen enkele controle onderworpen, kan de prijzen zo hoog maken als gewenst, wordt niet verplicht te investeren in veiligheid, niet verplicht om er voor te zorgen dat iedere burger van deze dienst gebruik kan maken. De slogan lijkt dus eerder een mite dan realiteit.

VOLKSBEWEGING

De privatisering van de openbare instellingen is één van de punten waartegen Attac-Leuven zich verzet. Attac is de afkorting van 'Association pour une Taxation des Transactions financières pour l'Aide aux Citoyens' en omschrijft zichzelf als een 'sociale volksbeweging tegen het neoliberalisme en het financiële spekulatiekapitalisme'. Attac werd enkele jaren geleden opgericht in Frankrijk onder impuls van Le Monde Diplomatique. Ondertussen zijn er over de hele wereld Attac-kernen. Zo ook in België, waarvan Attac-Leuven, een bonte mengeling van studenten en ietwat oudere mensen uit verschillende lagen van de bevolking, er één is. De voornaamste eisen van Attac zijn de afschaffing van het bankgeheim en de kwijtschelding van de derdewereldschuld, de stopzetting van de veralgemening van de pensioenfondsen en van de patentering van levende organismen en de privatisering van openbare diensten. Met betrekking tot dit laatste programma organiseert Attac-Leuven op 8 mei dus een 'dag tegen privatisering', waarbij opgekomen wordt voor échte democratische openbare instellingen.

Ilse Lauwers
Els Vandebussche

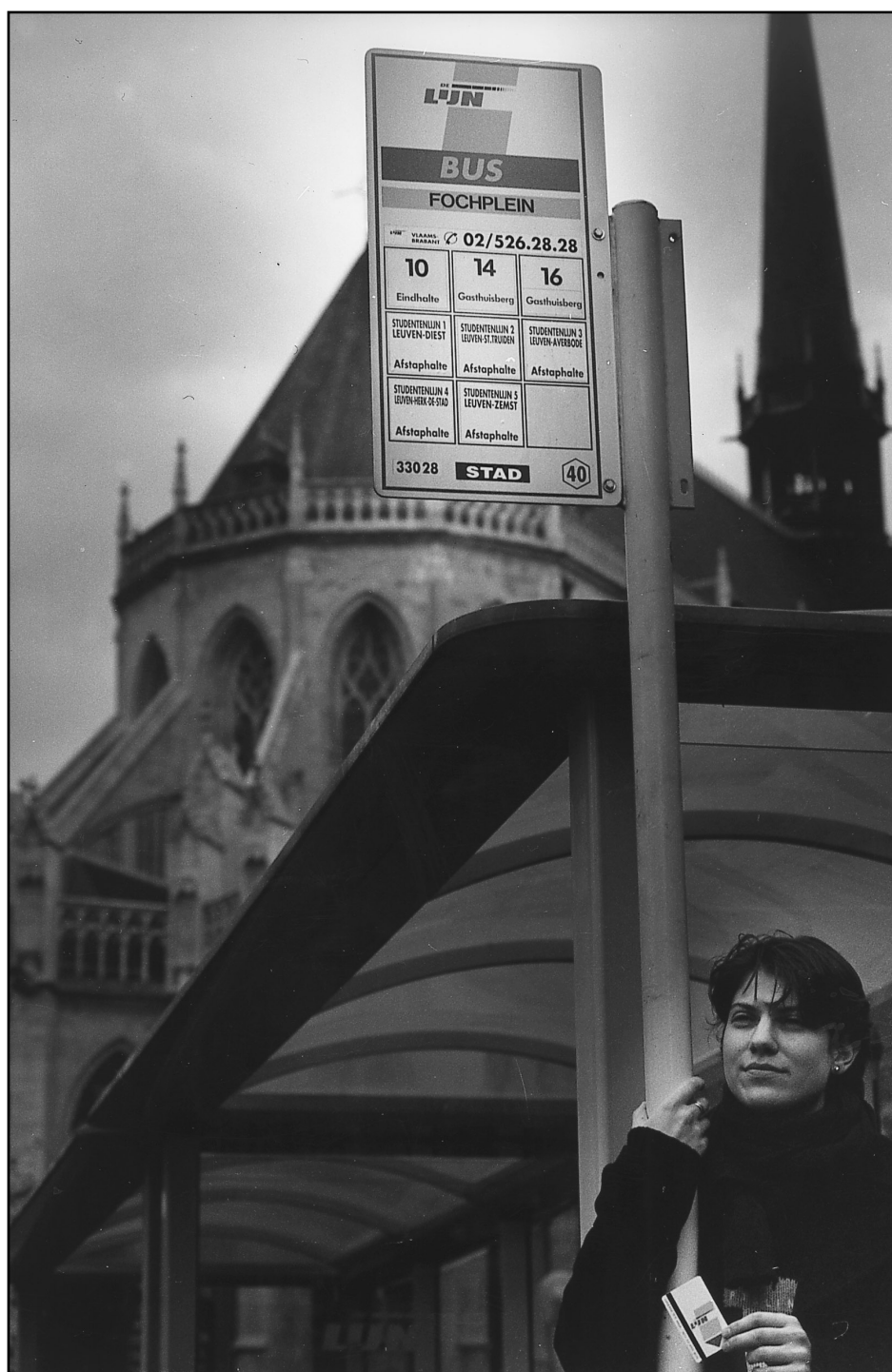
<http://attac.org/belgique/index.html>

8 mei: aktiedag Attac-Leuven

7-9 u: aktie op het stationsplein
12-14u: aktie aan de Alma's
16-20u: Privatopolie: Reclaim the Streets (muziek Scorpio-dj's)
20u: lezing "Neoliberalisme en privatisering" door Jaap Kruithof (Kleine Aula MTC, gratis)

(il)

Als je wil meewerken met Attac-Leuven of als je informatie over de aktiedag wil, stuur dan een e-mail naar pol.vancamp@chello.be

(foto archief)

Muzikale estafette

Op vrijdag 3 en zaterdag 4 mei 2002 organiseert Kunstencentrum Stuk in samenwerking met vzw De Krijtkring een Klangstafette. Bedoeling is dat een vijftiengestigtal muzikanten in het Leuvense stadcentrum één welbepaalde muzikale monoloog al spelend aan elkaar doorgeven, zoals in een echte estafette. Konkreet betekent dit dat iemand op punt A rond deze bronmuziek een improvisatie opzet, om daarna te worden afgelost door iemand op punt B die eveneens met dit streepje muziek aan het improviseren gaat. Plek A en plek B liggen op hoorafstand van elkaar, zodat het publiek vanaf plek A wordt aangetrokken door de opstartende muziek op plek B. Op die manier ontstaat een fascinerende keten van muziek die — een beetje als de wijsjes van de rattenvanger van Hamelen — het publiek op sleeptouw neemt en doorheen de stad leidt. De keuze van de instrumenten wordt meegestuurd in functie van hun bereik zodat het parcours langs een aantal mooie plekken kan leiden. Het verwarrende effect dat hoe langer hoe meer stadsgeluiden gaan meespelen is absoluut een bonus voor het project.

De eerste Klangstafette werd georganiseerd in Zürich en was naast een muzikale ervaring ook een boeiende confrontatie met de Zwitserse stad. De oorspronkelijke editie werkte met een plaatselijke invalshoek: in de buurt van het Zürichse station werd er bijvoorbeeld veel met alpenhoorns gewerkt waardoor je in het begin nooit kon onderscheiden of het een trein was die van ver binnenrolde of toch muziek van de estafette. De Leuvense variant wil dan ook niet louter kopiëren maar een eigen invulling geven.

Daarom ging men een samenwerking aan met vzw De Krijtkring, een muzikale organisatie die opleiding altijd aan creatie weet te koppelen. De artistieke leiding voor dit project ligt bij Véronique Delmelle die in het kader van Brussel 2000 al eerder ervaring opdeed met zulke projecten. Zij stelt een groep muzikanten samen die hoofdzakelijk gerekruteerd wordt uit Al Harmoniah, Fanfarrah en Sans Tambour ni Trompette. De lead-tune van Sans Tambour ni Trompette, 'Comme un tango', wordt de rode draad voor deze Klangstafette. Dit is overigens een compositie van Véronique Delmelle zelf.

Deze Klangstafette wordt georganiseerd naar een idee van Christoph Marthaler, Matthias Kofmehl, Isabel Osthuys & Daniel Fueter. Het project is gelinkt aan de voorstelling *Murx! Murx den Europäer! Murx ihn! Murx ihn! Murx ihn! Murx ihn ab! Ein patriotischer abend*. Deze voorstelling brengt Christoph Marthaler & Volksbühne am Rosa-Luxemburg-Platz in dezelfde periode in Leuven binnen het tiende Klapstukfestival.

Klangstafette: vrijdag en zaterdag 3 en 4 mei vanaf 15u, vertrek aan Stuk-foyer. Meer info: Steven.Vandervelden@stuk.be

(tv)

De media: inhoud of verpakking?

AFLEVERING 5: KOMMUNIKATIEADVISEUR PETER CLAES

Iemand de boodschap doen begrijpen

In de mediamaatschappij is een steeds belangrijker wordende rol weggelegd voor de communicatieadviseur. Wat houdt die functie nu juist in en welke invloed kan zo iemand hebben op de media? Het is logisch dat wij die vragen stelden aan een communicatieadviseur zelf.

aantal mensen echter na te denken. Zij kwamen tot de konklusie dat je veel geld kon verdienen wanneer je een bepaalde affiche op een bepaalde manier maakte. Zij kwamen er even snel achter dat ze geld verloren wanneer ze een affiche op een andere manier maakten. En zo is het onderzoek naar communicatie ontstaan. Communicatie is trouwens heel lang vanuit dat oogpunt

taken van de communicatieadviseur, iemand doen begrijpen wat de boodschap nu eigenlijk betekent.»

Veto: *Hoe verkoop je als communicatieadviseur een boodschap zo goed mogelijk?*

Claes: «Het gaat hier over veel dingen en het gaat zeker over meer dan gewoon de boodschap goed verkopen. Het is zeker even belangrijk om te kijken wat juist de bood-

vraag gesteld worden: moet de media er zijn om te brengen wat het wilt brengen, of moet de media er zijn om te brengen wat het publiek het liefst wil zien? En dat is een moeilijke evenwichtsoefening die voor een kommersiële zender anders zal uitdraaien dan voor een openbare zender. Het kijksijfergegeven speelt hier zeker een belangrijke rol in. Het valt mij op dat heel veel programma's na één seizoen verdwijnen. Het is niet alleen hier zo; ook in het buitenland is dat evenwicht nog niet gevonden.»

Veto: *U zegt dat een communicatieadviseur mào betrokken is bij de promotiekampagnes. Onderschat u nu niet een beetje de impact van die campagnes?*

Claes: «Een campagne kan mensen ertoe aanzetten om een produkt te proberen, of het nu om een programma gaat of om fruitsap. Maar stel nu dat een persoon vaak wordt gekonfronteerd met een promotiekampagne van een tijdschrift. Iemand zal dat tijdschrift kopen om eens te kijken, om eens te proberen. Als het tijdschrift niet naar de smaak is van die persoon zal hij dit misschien nog éénmaal kopen, maar als het dan nog niet naar de smaak is van de persoon, zal die persoon dat tijdschrift nooit meer kopen. Mensen kunnen geen behoefte aangepraat worden die niet latent aanwezig is. Iemand die een grondhekel heeft aan een tijdschrift zal dit tijdschrift echt niet kopen na een uitgebreide promotiekampagne. Zo'n promotiekampagne is gewoon niet in staat om de mening van een persoon fundamenteel te veranderen.»

PERSBERICHT

Veto: *Welke rol kunnen communicatieadviseurs spelen voor de pers?*

Claes: «Wij kunnen zeker en vast een belangrijke rol spelen. Hier in België hebben de journalisten het nadeel dat zij veel meer moeten kunnen dan bijvoorbeeld hun Britse collega's. Daar heb je journalisten voor elk specifiek vakgebied. Daar is dat mogelijk omdat de Britse kranten een veel groter bereik hebben. Hier in België is het risico veel groter dat er fouten binnensluipen in de berichtgeving. De Belgische journalisten moeten immers over alles iets weten. Zo'n journalist krijgt vaak een persbericht voor zich over een onderwerp waarin hij niet zo goed thuis is. En daar moet die persoon dan een korrekt artikel over schrijven. En hier kan de communicatieadviseur de journalist helpen. Hij kan immers zorgen voor duidelijke persberichten waarop de journalist zich moet baseren. Met duidelijke informatie naar de journalisten toe kan je fouten in een artikel vermijden. Ik maak het zelf dagelijks mee. Er zijn heel veel persberichten die ik ook niet erg goed snap. Persberichten waarbij ik mij afvraag wat hier nu eigenlijk de boodschap is. Maar wij kunnen dus de journalisten wel degelijk helpen. Als zij tenminste van goede wil zijn.»

Veto: *Pleit u dan voor een strakkere journalistieke deontologie voor journalisten die niet van goede wil zijn?*

Claes: «Persoonlijk denk ik dat het zeker goed is om die optie eens te bekijken. Ik weet zelf niet hoe die deontologie nu geregeld is. Ik hoor journalisten wel vaak zeggen dat de deontologie van de journalist afhankelijk is van de journalist zelf. Als je hiermee rekening houdt, is het zeker geen slecht idee om een lijn in die deontologie te krijgen. Zelf weet ik niet hoe dat moet georganiseerd worden.»

Kristof D'Exelle
Jurgen Smekens

(foto: Gert Schuyten)

De geïnterviewde van dienst is deze week Peter Claes. Hij is Senior Consultant Partner bij Groep C. Dit bedrijf is fonkelnieuw aangezien het nog maar een drietal weken officieel bestaat. Groep C is een afsplitsing van Slangen & Partners, een reclameburo dat specifiek werkte rond 'strategie', onder andere via politieke campagnes. De splitsing is er gekomen omdat sommige bedrijven die een reclameburo nodig hebben, niet altijd nood hebben aan eksterne strategen. Die hebben ze vaak zelf al in dienst. En sommige bedrijven die nood hebben aan een strateeg, zijn vaak al tevreden met het reclameburo waar ze klant zijn. Op basis hiervan is de splitsing gemaakt. Groep C is volgens Claes één van de eerste bedrijven in België die zich specifiek op *management consultancy* toelegt, maar dan specifiek op communicatie naar buiten toe.

BOODSCHAP

Veto: *Kommunikatieadviseur lijkt een nieuw beroep. Kunt u de achtergrond van dit beroep een beetje schetsen?*

Peter Claes: «Ik vind de geschiedenis van de communicatiewetenschappen eigenlijk een beetje frappant. De KU Leuven is gesticht in 1425. Toch is er hier pas een afdeling communicatiewetenschappen gekomen in 1971. En dat terwijl communicatie toch één van de belangrijkste begrippen is om te komen tot een ordening van de maatschappij. Een voorbeeld: mensen zullen het nooit eens worden over rechtsregels zonder communicatie. Het is dus belangrijk en toch werd het nooit onderzocht tot in het begin van de twintigste eeuw. Toen begonnen een

benaderd geweest, vanuit het reclameoogpunt. Dat beeld zit trouwens nog altijd heel diep.»

«Een promotiekampagne is niet in staat om een mening fundamenteel te

Veto: *Hoe verloopt de samenwerking tussen een communicatieadviseur en de verschillende media?*

Claes: «Op verschillende manieren. Communicatieadviseurs hebben in ieder geval de media nodig. Het is gek dat bijvoorbeeld de pers dat niet goed inziet. Soms moet je als communicatieadviseur een bedrijf of een politicus adviseren om een paar dagen niet met de pers te communiceren. Met als gevolg dat de journalisten ons vaak zien als mensen die liever niets met de pers te maken willen hebben. Soms denken ze zelfs dat we onze klanten leren liegen. Dat is zeker niet waar. Wij zeggen niet wat er moet gezegd worden, wij zeggen hoe het moet gezegd worden zodat de mensen de boodschap zouden begrijpen. Een van de grote misvattingen is dat wij enkel en alleen maar aan crisiscommunicatie doen. Crisiscommunicatie is maar één van onze diensten en omvat slechts tien tot vijftien procent van onze activiteiten. Communicatieadviseurs geven zeker veel advies waarin de media een uitermate belangrijke rol spelen. Hierin is het essentieel dat de journalisten niet enkel oog hebben voor het verhaal maar dat ze werkelijk ook begrijpen waarover het gaat. En dat is een van de

schap is. Een mooi voorbeeld hiervan is Jospin in Frankrijk. Die man heeft een zware nederlaag moeten slikken bij de presidentsverkiezingen. Zijn verlies is voor een groot deel te wijten aan zijn communicatie naar zijn potentiële kiezers toe. Jospin heeft immers één zware fout begaan. Hij is beginnen meediskussiëren met het belangrijkste thema van iemand anders en dat mag je niet doen. Dat is een van de basisregels bij de politieke communicatie. Jospin is inhoudelijk ingegaan op het veiligheidsthema. Maar het is de persoon die oorspronkelijk met dat thema begonnen is, die bij wijze van spreken eigenaar is van thema. Je kan nooit sterker zijn dan het origineel. Je mag nooit vechten op het terrein van iemand anders. Ik ben ervan overtuigd dat een heel groot aantal van de mensen die nu dagelijks op straat komen in Frankrijk waarschijnlijk niet zijn gaan stemmen. Misschien waren zij wel gaan stemmen als Jospin zijn boodschap beter had gebracht. Het is uitermate belangrijk dat je begrepen wordt.»

KAMPAGNE

Veto: *Miel Dekeyser bekritiseert de media omdat ze tegenwoordig te veel hun beleid laten afhangen van hun strategen of hun communicatieadviseurs. Hoe zwaar weegt een communicatieadviseur op het beleid van een krant, een televisiezender of een bedrijf in het algemeen?*

Claes: «Communicatieadviseurs hebben daar niet zo veel mee te maken volgens mij. Wij zijn op dat punt in de media meer betrokken bij de campagnes ter promotie van de programma's. In denk dat in dat aspect de marktonderzoekers belangrijker zijn. Maar er moet hier zeker een belangrijke

Voix Gras 2002: Speel!tijd

Niefde, racisme, seks, de beurs, vrouwen in brokjes: u kan het zo gek niet bedenken of het zit in een van de voorstellingen van het teaterfestival Voix Gras van Kultuurraad. Op 7, 8 en 9 mei krijgt het jonge teatergeweld weer de kans om zijn "vette stem" aan Leuven te laten horen.

Voix Gras is na het muziekfestival en Ithaka het derde grote project van Kultuurraad, een geleding van de Leuvense Overkoepelede Kringorganisatie (Loko), dat op Leuven losgelaten wordt. Het teaterfestival draagt dit jaar de ondertitel "Speel!tijd". Hiermee verwijst men onder meer naar "het kreëren van een tijd en ruimte waarin fantasie een belangrijke rol speelt en waarbij de werkelijkheid een andere dimensie krijgt." Jonge teatermakers, die aan de vooravond van een 'carrière' staan, krijgen de kans om te tonen wat ze in hun mars hebben.

Op dinsdag 7 mei opent het festival met een — om het met een wat beladen term te omschrijven — multikulturele voorstelling: *Pousses-toi que je m'y mette!* van Les Glandeers. Enkele acteurs kregen na het meespelen in *Niet alle Marokkanen zijn dieven* de smaak te pakken en hebben nu onder leiding van Ruud Gielens een nieuwe voorstelling gekreëerd. De groep zelf zegt een stuk te willen maken over beeldvorming. Hoe bekijken Vlamingen Maghrebijnen, maar ook — en wat misschien zelfs belangrijker is — hoe bekijken Maghrebijnen Vlamingen? Een voorstelling waardoor hopelijk weer een paar vooroordelen uit de wereld geholpen worden.

Het teaterfestival biedt echter meer dan theater alleen. Ook muziek en moderne dans komen aan bod. Op de eerste dag mag u zich bij voorbeeld verwachten aan een

muzikaal intermezzo op piano. Sam Verlinden, student Germaanse Talen, speelt Debussy en Mozart.

IRONIE

De eerste dag wordt afgesloten door het kollektief Teewater. Zij brengen een voorstelling met als eenvoudige titel *Stuk*. De tekst is geschreven door Tom Cornu. Hun *Stuk* "gaat over liefde, want die rijmt mooi met ironie. Over vrouwen, over brokjes, over een fantasiebeeld dat doorbroken wordt, en de hunker die weer de kop opsteekt." Tom Cornu, die ook zelf akteert, wil het publiek meesleuren in een andere wereld en hij doet dat met een tekst die erg tot de verbeelding spreekt. De sfeer die hij oproept doet af en toe denken aan de literatuur van Peter Verhelst. Teewater combineert teater met muziek. Cornu: "Het is een droom een tekst te maken die evenveel impact heeft op de mensen als een muzieknummer. Ik wil een teaterhit schrijven."

Dag twee wordt geopend door 'talent van eigen bodem' en dat is in dit geval zeer letterlijk te nemen. Enkele vrouwelijke studenten uit het tweede jaar woord van het Lemmensinstituut brengen *Vrouwen schrijven meer over seks*, een verzameling korte monologen. De meisjes kozen allemaal afzonderlijk hun teksten en kwamen dan weer bij elkaar. Vreemd genoeg gingen bijna alle teksten over seks. De korte afwisselende stukjes laten verschillende tafereelen zien: te wulpse vrouwen, depressieve vrouwen, mislukte vrouwen. In ieder geval toneel met een zeer vrouwelijk tintje.

Daarna is het de beurt aan *Sidekicks* van Het Zesde Bedrijf. Op een lege scène improviseren zij erop los. Ze zien het theater als een plaats waar ze kunnen spelen als kleine kinderen, maar toch willen ze geen simpel

entertainment brengen. Ze benadrukken sterk dat ze willen ingaan tegen het sinisme dat alomtegenwoordig is. Sidekicks zijn de kleinere, domme figuurtjes uit de Disneyfilms die de hoofdrolspelers laten schitteren. In dit stuk zien ze zichzelf als elkaars sidekicks.

DANSDUET

De tweede avond van het festival wordt afgesloten door modern dansteater. *Regard*, een choreografie van de Leuvense Lenneke Rasschaert, studente modern dansteater aan de Fontys-akademie in Tilburg, wordt omschreven als "een hedendaags dansduet waarin de nabijheid van het publiek een belangrijke rol speelt." Rasschaert gaat op zoek naar de confrontatie met het publiek. Ze wil grenzen aftasten en laten vervagen. Haar dansers, Ana Christina Velasquez en Jennifer Regidor, koos ze omdat het zo'n verschillende bewegings zijn. Rasschaert: "Het was een uitdaging alle verschillen en gelijkenissen tussen hen te ontdekken."

Op dag drie kan er een keuze gemaakt worden tussen twee verschillende sessies. De eerste sessie bestaat uit *Echte vrouwen joggen in regenpak* van Jetse Batelaan, student regie aan de toneelschool van Amsterdam en *Sparta 2010* van Joost Vandecasteele die aan zijn tweede meesterjaar in het Rits bezig is. Batelaan maakte een voorstelling "over stoom, zweet en geluid. Het stuk vertrekt vanuit het idee dat je als vrouw alleen ook wel eens rust wil, maar is ook beeldend muziektheater over het wezen van de glastuinbouw." Joost Vandecasteele heeft zich voor *Sparta 2010* dan weer laten inspireren door de gebeurtenissen van 11 september. Hij staat als een echte 'preacher' op het podium en probeert het publiek te overtuigen van zijn grote gelijk. Vandecasteele wil "een geheel eigen stijl kreëren, los van het 'traditioneel teaterbestel', en samengesteld uit preaching, stand-up comedy, radicale inhoud, woede en vele media."

In sessie twee kan je naast *Echte vrouwen joggen in regenpak* ook nog gaan

kijken naar *Endless Medication* van Marijs Boulogne. "Een voorstelling over een jong meisje dat nooit huult, ook al heeft ze nog zo'n pijn. Ze bevalt van een kind van God, een plasticen, eentje dat nooit dood kan gaan."

Aan het eind van dag drie heeft het publiek het laatste woord, want dan wordt de publieksprijs, een ontwerp van Hans Tegenbos, uitgereikt. Aansluitend wordt de hele boel feestelijk afgesloten met een optreden van de covergroep *The Houston Superband*. Het belooft alvast een boeiende en veelzijdige driedaagse te worden!

Ellen Maerevoet

Voix Gras: Speel!tijd. 7-8-9 mei op diverse lokaties in het Stuk. Info en tickets: 016/32.03.00.

Voix Gras 2002 - Speel!tijd.

Dinsdag 7 mei

20u30 tot 21u15: Les Glandeers: *Pousses-toi que je m'y mette!*, Labozaal

21u30 tot 22u: Sam Verlinden speelt piano, Culturele Studies zaal

22u15 tot 23u45: Teewater: *Stuk*, Labozaal

Woensdag 8 mei

20u30 tot 21u15: Tine Feys, Marie-Ange Gillis, Leentje Van de Cruys: *Vrouwen schrijven meer over seks*, Culturele Studies zaal

21u30 tot 22u15: Het Zesde Bedrijf: *Sidekicks*, Labozaal

22u30 tot 23u: Lenneke Rasschaert: *Regard*

Donderdag 9 mei

Vanaf 20u30: Jetse Batelaan en Elien van de Hoek: *Echte vrouwen joggen in regenpak* + Joost Vandecasteele: *Sparta 2010*

Vanaf 21u30: Jetse Batelaan en Elien van de Hoek: *Echte vrouwen joggen in regenpak* + Marijs Boulogne en Manah Depauw: *Endless Medication*

Aansluitend: Uitreiking publieksprijs

Afsluitend: *The Houston Superband* in de Stukbar

BEELDENDE KUNST MET ARCHITEKTONISCH BIJSMAAKJE

Geintrigeerd door de ruimte

Fot en met 30 mei kan je in de Expozaal van kunstencentrum Stuk het werk van Wesley Meuris en de zusjes Bailly gaan bekijken. De drie jonge kunstenaars staken samen een tentoonstelling in elkaar. Daaruit blijkt een bijzondere interesse voor architecturale patronen, bouwkundige constructies en ruimtelijke ingrepen. Een korte schets.

Een kans om haar tentoonstelling te mislopen, gunt het driekoppig kunstenaarskollektief je niet. De parketsculptuur van enkele vierkante meters is markant aanwezig op de binnenplaats van het kunstencentrum. Meuris geeft hier een voorproefje van de serie makettes die hij boven in de Expozaal neerpootte.

Daar aangekomen stoot een eerste vluchtige blik op de twee hagelwitte wanden die Deborah Bailly, het jongste lid van het trio en studente architectuur aan het Brusselse Sint-Lucas, voor de gelegenheid in elkaar stak. In de eerste plaats bedoeld als achtergrond voor het werk van zus Virginie Bailly, trekken ze toch op een hoogst individuele manier de aandacht. Na intensief rekenwerk en wiskundige reflecties slaagde de eenentwintigjarige studente erin de wanden zonder enig raakpunt met vloer noch zoldering in de ruimte op te hangen. Ze komen je als het ware tegemoet gezweefd.

De fotoprints van zus Bailly vinden in de drijvende constructie hun ideale

omlijsting. De impressionistische foto's verraden de opleiding schilderkunst die de artieste erop heeft zitten. De prints danken hun ontstaan aan Bailly's interesse voor stedelijke structuren, stadsplannen en buizenstelsels. Met speciale aandacht voor

Potsdamer Platz. Door een doorgedreven bewerking van de verschillende opnames die ze van het plein nam, blijft een abstract beeld over dat in niets verwijst naar de Duitse trekpleister. Bailly reduceert hier het medium fotografie tot een middel om haar

boom benadrukt nog maar eens het beeldend vermogen van de kunstenaars.

De mini-parketjes die Meuris in Stuk toont, vallen in tegenstelling tot Bailly's werk op door hun materialiteit. De makettes lijken wel grondplannetjes van een kamer, hal of gang. Als een ware ambachtsman puzzelde de kunstenaar met minuscule stukjes fineerhout miniatuurparketvloeren in elkaar die elk een ander motief meekregen. De sculptuur op de binnenplaats vindt hier aansluiting bij het geheel. Vanuit het rechterraam van de tentoonstellingsruimte zoekt het grote parket, met de kleine vloertjes op de voorgrond, zich een plaats tussen de andere.

Een mooi detail nog: de met fijn wit gaas bedekte ramen filteren op originele wijze het invallende licht. Op sommige momenten van de dag baadt de ruimte in een nevelachtige, dromerige waas.

Anneleen Cosemans.

De werken van Wesley Meuris, Virginie en Deborah Bailly vind je nog tot donderdag 30 mei in de Expozaal van Stuk. De tentoonstelling is van 10u tot 18u op weekdays en van 14u tot 17u op zaterdag gratis toegankelijk. Bij een voorstelling in de Soete- of Labozaal blijven de deuren open tot 20u30.

kleur en vorm van de omgeving die ze fotografeert, bewerkt ze haar foto's tot schilderkunstige beelden. Zo is de grootste foto een weergave van de Berlijnse

eigen beeldtaal te ontplooiën. In een donker achterkamertje van de expozaal stoot je op een projectie die hetzelfde doel voor ogen heeft. De simpele kompositie van raam en

Konijn op het oorlogspad

Fan Lauwers is een meesterlijk komponist. In *Images of Affection* trekt hij opnieuw alle registers open. Tekst, dans, Fennesz en The Kinks worden naadloos geassembleerd om de zachte inborst te evoceren van de moordende en neukende mensheid.

Je wordt op je uiterlijk beoordeeld. Ook acteurs, en dus ook Dick Crane. In de rol van Mike komt hij het podium opgewandeld en vraagt om de goodwill van de toeschouwer. Hij is geen mooie jongen, zo geeft hij toe, en ook niet bepaald jong. Maar hij wil niet op z'n uiterlijk beoordeeld worden. Hij vraagt om hem te bekijken op de vertederde manier waarop we meestal kijken naar een onschuldige, pasgeboren baby. Daarna gaat hij over tot de orde van de dag: de acteurs op het podium zullen verhalen hoe hij (Mike) in één dag tijd zowel zijn beste vriend als zijn vrouw verloor.

Zijn beste vriend (Timothy Couchman) werd gedood in een uit de hand gelopen kafeeruzie in een kebabshop: een verdwaalde halve fles doorboorde zijn strottehoofd. Na zijn dood werd hij een engel. Hij heet dan ook Angie en spreekt en beweegt in slowmotion - in de hemel gaat alles een beetje trager.

Even later brak de oorlog uit, en Mike's vrouw kwam om in het eerste bombardement. Althans, dat gelooft Mike. In werkelijkheid was ze al lang dood. En niet door een bom, maar door de koude in Mike's hart. Mike probeert zich vruchteloos momenten van affektie te herinneren in zijn jarenlange huwelijk met Christine: *Images of Affection*.

OORLOG

De voortplanting van konijnen verloopt over het algemeen zeer voorspoedig.

Daarom zijn ze de rode draad in Lauwers's *Images of Affection*. Het vrolijke verschijnsel *rabbitism* - Engels voor een onverzadigbare seksdrift - wordt nogal letterlijk uitgebeeld op het podium. En er is de *rabbit-styled*

kostumering: een bontjas van konijnenpels en witte, keramische zotskappen met grote konijnenoren. Die zotskappen gebruiken de acteurs om zich achter te verbergen als het allemaal een beetje te veel wordt. Ook in het kleinschalige duet *Kind* dat Lauwers onlangs regisseerde, verborgen de acteurs zich periodiek achter gladde, vrolijke maskers. Lauwers's personages trekken zich nu eenmaal graag een ogenblik terug uit het scenische tumult. En als het helemaal teveel wordt, steken ze in opperste onschuld beide handen in de lucht - een pretentieloos moment van opperste gratie.

Dat scenische tumult heeft alles te maken met de spijkerharde thematiek waar Lauwers op aanstuurt. Met *Images of Affection* wil hij herinneren aan het feit dat sinds de tweede wereldoorlog meer dan vierhonderd nieuwe oorlogen het licht zagen. Verteller Mike vraagt zich af waar het precies fout is gelopen in zijn relatie met Christine. Lauwers toont beelden van genegenheid en passie maar ook van haat en geweld. Misschien is er een verband tussen oorlog en de tragiek van ons eigen kleine leven, zo lijkt Lauwers ons in het oor te fluisteren. Maar hij fluistert met een juist gedoseerd gevoel voor humor, en dat mag ook wel. 'Zes miljoen oorlogslachtoffers sinds de Tweede Wereldoorlog' klinkt immers weinig lichtvoetig. Humor is zichtbaar de laatste oplossing, zodat er een zo niet wanhopige

dan toch bittere ondertoon meeklinkt. Zelf noemt Lauwers het "een aangename voorstelling met een morbide thema".

TRAGI-KOMISCH

Voor alles is het een voorstelling op mensenmaat. Er zijn de sjarmerende covers van Kinks-nummers, er is de flitsende choreografie van Grace Ellen Barkey, er is de kostumering die hippie-chic associeert met seventies-glitter. En bovenal is er de scenografie. Willekeurige objecten ontmoeten elkaar in een decor dat niet alleen sfeermatig naadloos aansluit op het akteerwerk, maar dat bovenal verrassend functioneel is: op het eerste gezicht nutteloze rekwisieten blijken narratieve snijpunten. Bovendien levert elk zijje in de zaal een andere kijk op de halfopen koelissen en op het indrukwekkende toneelbeeld.

In tachtig minuten zet Lauwers een tragi-komische voorstelling neer die mooi en tegelijk onrustwekkend is. *Images of Affection* bestaat uit tien delen; tien beelden van genegenheid evoceren de gruwel inherent aan de konijnensoort die zich 'mens' noemt.

Raf Geenens

foto's: Maarten Vanden Abeele

Needcompany speelt "Images of Affection" op donderdag 2 mei in de Stadschouwburg om 20u. Info & tickets: 016/22.21.13.

KVS/DE BOTTELARIJ OP TOERNEE MET RICHARD II

De macht en hoe ze te behouden

Shakespeare in deze tijd? Neen toch. Mensen die oorlog voeren om absurde redenen, dat is toch niet meer relevant? Paul Peyskens is het er niet mee eens: "Shakespeare ligt maar vierhonderd jaar achter ons. Dat is maar acht grootvaders geleden." Een radicale bewerking was dan ook niet aan hem besteed. De tekst, en alleen de tekst, is bij hem van belang.

Het decor is kaal en leeg. Toch imposant: als evenveel zwaarden van Damokles hangt een bos stokken dreigend boven de lege vloer. Een hoveling komt ons goedenavond wensen en legt kort de historiek uit. Hij draagt zo'n tipisch zestiende-eeuwse kraag. Oh neen, denk je dan: we krijgen een historisch verantwoorde voorstelling. Gelukkig stappen Richard II en zijn vrienden even later de scène op in uniformen die eerder een vooroorlogse sfeer oproepen. Shakespeare in de jaren dertig plaatsen, het is al meer gedaan.

Zoals tipisch bij Peyskens, speelt er een overwegend jonge cast. Daar leent het verhaal zich ook toe: als elfjarige bestijgt Richard de troon. Het bestuur werd waargenomen door een clubje oudere edellieden: *The Magnates*. Richard blijft echter geen elf jaar en gaandeweg luistert hij meer

en meer naar de raad van enkele briljante jonge lieden: *The King's New Friends*. De machtsstrijd tussen beide partijen zal uiteindelijk eindigen in de val van Richard en de troonsbestijging van *new friend* Bollingbroke als Henry IV.

Peyskens vult dat konsekwent in: de *New Friends* worden allen gespeeld door jonge acteurs - voor twee van hen is het zelfs hun afstudeerproject - met die tipische arrogantie van de jeugd. Vooral Filip Jordens is een overtuigende, hautaine Henry Bollingbroke. De oudere familieleden, *The Magnates* worden dan weer gespeeld door oudere acteurs.

Dirk Roofthoofthoofd komt weinig overtuigend uit de hoek als Richard II. Hij bast, hij roept, hij tiert, maar op geen enkel moment komt hij over als de vorst die nog even de touwtjes in handen heeft. Het gaat hem dan ook beter af wanneer Richard's macht begint te verkrumelen en hij stotterend onder een vaal peertje het einde ziet naderen. Toch mist hij iets authentieks. Roofthoofthoofd gaat er al te vaak óver, weet veel te weinig te overtuigen.

Dat doet de laatste scène voor de pauze wel: als Bollingbroke een leger op de been heeft gebracht tegen Richard, komen de zwaarden van Damokles neer. Het suggereert een slagveld. Verscholen achter een woud van houten staken komt Richard tot

de konklusie dat hij verraden is. Het einde van zijn regering is nakend.

Richard II is een uitputtingslag. Een tekst waarin om de haverklap sprake is van actie maar er nooit toe wordt overgegaan. En dus wordt er vooral gepraat. Lang. En uitvoerig. Peyskens schrapte geen letter uit Gerrit Komrij's vertaling. Af en toe krijg je het gevoel dat Shakespeare leed aan het Alanis Morissette-syndroom: te veel woorden per vierkante centimeter. Het stuk zit werkelijk dichtgeplamuurd met taal en dat voelen ook de acteurs. Zowel ouderen als jongeren moeten soms worstelen om het gezegde eruit te krijgen.

Niettemin slaagt Peyskens erin door een strakke regie en de klemtoon op die tekst een helder stuk af te leveren. Het spel om de macht, en dan vooral het vastklampen eraan, wordt pijnlijk duidelijk. Het smeden van banden en complotten, het politieke schaakspel om de macht komt bloot te liggen. Een goede keuze dus om de taal te laten primeren, al maakt dat het er voor de acteurs niet makkelijker op.

Matthieu Van Steenkiste
www.goddeau.com

KVS/De Bottelarij brengt *Richard II* op dinsdag 30 april om 20u in de Stadschouwburg. Info & tickets: 016/22.21.13.

UIT DE VORIGE SPEELWEEK

MA 22/4 20u: AFRIKA FILMF: A HUEY P. NEWTON STORY
22u30: SEXY BEAST
DI 23/4 20u: B.C.: H-GUN BLASTS ZED
22u30: AFRIKA FILMF: A HUEY P. NEWTON STORY

WOENSDAG 1 MEI

20u AMARCORD
22u30 LA VIE SEXUELLE DES BELGES

DONDERDAG 2 MEI

17u AFF: E MINHA CARA
20u 8 FEMMES
22u30 AFF: DIRT FOR DINNER

VRIJDAG 3 MEI

17u AFF: E MINHA CARA
20u AFF: DIRT FOR DINNER
22u30 8 FEMMES

ZATERDAG 4 MEI

17u AFF: E MINHA CARA
20u 8 FEMMES
22u30 AFF: BLACK AND WHITE

ZONDAG 5 MEI

20u BC: H-GUN BLASTS ZED
22u30 AMARCORD

MAANDAG 6 MEI

20u LA VIE SEXUELLE DES BELGES
22u30 8 FEMMES

DINSDAG 7 MEI

20u BC: CIRCLE SHORT'S CIRCUIT
22u30 LA VIE SEXUELLE DES BELGES

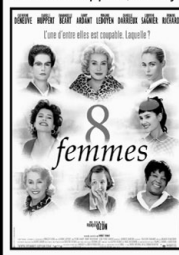
CIRCLE SHORT'S CIRCUIT

Caspar Starcke / US - D / 1998-2000 / 55 min.
BELGISCHE PREMIERE! Communicatiestoornissen tussen de levenden en de doden. Een intrigerend vertelsel dat in zijn eigen achterste bijt en je het verschil doet vergeten tussen kop en staart. De film wordt voorafgegaan door:

PHANTOM Matthias Müller / D / 2001 / 5 min.
BUITEN CATEGORIE

8 FEMMES

François Ozon / Frankrijk / 2002 / 1u 43min / Met: Cathérine Deneuve, Isabelle Huppert, Fanny Ardant, Emmanuelle Béart, e.a.

De jaren '50 ergens op het platteland in Frankrijk. Acht vrouwen zijn in de weer voor het kerstdiner. Als de man des huizes vermoord wordt, moet één van hen de dader zijn. De honden hebben niet gebalf tegen eventuele indringers, de wegen zijn besneeuwd en de telefoon is afgesneden. Het spoorwerk kan beginnen, iedereen is verdacht: van zijn alcoholische moeder tot zijn neurotische schoonzus en het nieuwe dienstmeisje. Wat een zaak voor Hercule Poirot had kunnen zijn, werkt François Ozon uit tot een verrassende film vol spitsvondige dialogen, zwarte humor, weemoedige nostalgische, cinematografische knipogen én een cast om je vingers van af te likken.

VOOR MEER INFO, SURF NAAR WWW.CINEMAZED.BE

DIRT FOR DINNER

Branwen Okpako / Duitsland / 2000 / 1u 13min / Duits gesproken - Engels ondertiteld. **BELGISCHE PREMIERE!**

ZED GOES CLASSIC AMARCORD

Frederico Fellini / Italië / 1974 / 2u 05min / Me: Bruno Zanin, Pupella Maggio, Magali

Fellini neemt ons mee naar de stad van zijn jeugd, Rimini. In een mozaiek van levendige herinneringen en ongebreidelde fantasie zet Fellini een uitzonderlijk portret neer van het leven van een jonge adolescent in het Italië aan de vooravond van WOII. De dertienjarige Titta Biondi is de centrale figuur in de film, maar de echte ster van deze film is de stad en zijn allegaartje van knotsgekke maar ontroerend menselijke personages...
Deze film won de Oscar voor Beste Niet-Engelstalige Film (USA, 1974).

E MINHA CARA

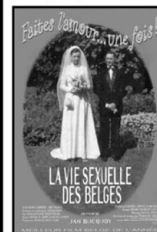
Thomas Allen Harris / Brazilië-VS / 2002 / 56 min / Engels gesproken - Duits ondertiteld. **BELGISCHE PREMIERE!**

BLACK AND WHITE

James Toback / VS / 1999 / 1u 38min / Met: Scott Caan, Robert Downey Jr., Mike Tyson, Brooke Shields, Claudia Shiffer...
[HTTP://WWW.VL-BRABANT.BE/AFRIKAFILM](http://WWW.VL-BRABANT.BE/AFRIKAFILM)

LA VIE SEXUELLE DES BELGES

Jan Bucquoy / België / 1994 / 1u 30min / Met: Jean-Henri Compère, Isabelle Legros, Noë Franco, Sophie Schneider, e.a.

In deze scherpe satire probeert het enfant terrible van de Belgische filmwereld aan de hand van zijn eigen levensverhaal een portret te schetsen van de Belgen. Het verhaal begint in de jaren '50 in het Westvlaams dorpje Harelbeke. De jonge Bucquoy leeft samen met een emotioneel onderkoelde moeder en een vader aan de drank. Tijdens de rumoerige jaren '60 trekt hij naar Brussel om het daar te maken als schrijver. Enthousiast verkondigt hij zijn hoogdravende politieke idealen op zoek naar de vrije liefde maar eindigt steeds weer met de junks, de drankkaars en de hoeren...
"Funny & Sexy! A charming satire of sexual manners and mores." (Variety). **"Quirky, droll & entertaining! A terrific surprise!"** (New York Times)

STUDIO BRUSSEL CINEMA ZED (STUK) - NAAMSESTRAAT 96 - LEUVEN
RESERVATIES: BEL STUK OP 016/320.320. OF MAIL TICKET@STUK.BE

Veto
's Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel 016/22 44 38
Fax 016/22 01 03

Jaargang 28
Nummer 23
29 april 2002

Ver. uitg.: Tijl Vereenoghe
Hoofdredakteur: Thomas Leys
Redaktiesekretaris: Tijl Vereenoghe

Redactie: Kris Malefason, Matthieu Van Steenkiste
Doka: Gert Schuyten, Steven Van Den Eede

Medewerkers: David Adriaen, Katia Aerts, Katayoun Alidadi, Peter Bulckens, Anneleen Cosemans, Laurens De Koster, Bart Depestel, Kristof D'Exelle, Raf Geenens, Corneel Haine, Bert Ingelaere, Ilse Lauwers, Ellen Maerevoet, Ellen Permentier, Jurgen Smeckens, Helene Tops, Els Vandenbussche

Dtp: Katia Aerts, Peter Bulckens, Laurens De Koster, Kris Malefason, Tijl Vereenoghe
Eindredactie: Laurens De Koster, Tijl Vereenoghe

Veto spelt volgens de spelling Geerts. Over het hoe en waarom hiervan kun je steeds meer informatie vinden op onze website onder het kopje 'over Veto'.

Internet-Veto: <http://www.veto.be>
e-mail: veto@veto.be

Zetwerk en publiciteit
Alfaset Leuven (016/22.04.66)
Drukkerij: Kempenland (Herentals)
Oplage: 9000 exemplaren
ISSN-nummer: 0773-5162
Abonnementen
Studenten: € 6,50; niet-studenten: € 9; buitenland: € 18; steun vanaf € 25; over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77
Redactievergadering
iedere vrijdagmiddag om 16.00 u

Wat gebeurt er aan de K.U.Leuven?

Lees de wekelijkse

e-NIEUWSBRIEF

<http://www.kuleuven.ac.be/nieuwsbrief/>

Organiseer je een evenement?

Plaats het dan GRATIS in de database

**AGENDA
K.U. LEUVEN**

<http://agenda.kuleuven.be>

K.U.Leuven gesigndeerde artikelen

**BOETIEK
K.U. LEUVEN.**

OUDE MARKT 13 LEUVEN

KRINGLOOPCENTRUM

SPIT
KRINGLOOPCENTRUM

MEUBELS, KLEDING, FIETSEN,
HUISRAAD, ...

VOOR ELKE SMAAK, ELK INTERIEUR

ALLES WAT JE KOT NODIG
HEEFT !!!

Nu in een leuke en nieuwe winkel

Yzerenmolenstraat 10-12
3001 Heverlee

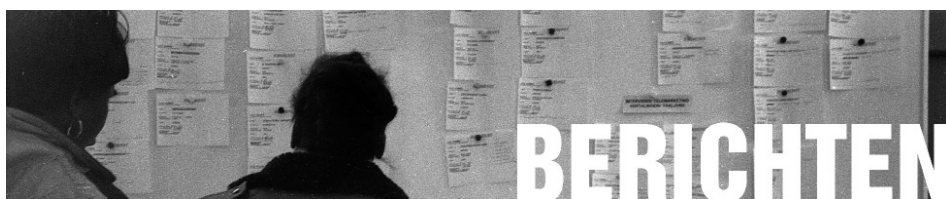
016/26.09.21
Openingsuren: Di-Vrij van 10.00 tot 18.00 u.
Za van 10.00 tot 17.00 u (Ma gesloten)

AANBIEDING VAN DE MAAND
Prijs ganse set: € 350,- (14.119,- €)

IBM

Pentium 166 Mhz MMX
Ram : 32 MB CD 52 sp.
Harddisk : 1.2 Giga
Scherm : SVGA 15"
Soundkaart, speakers,
PS/2 klavier, muis
Garantie: 6 maanden
De ideale computer voor alle dagelijks werk

RecuPC vzw. Oude Diestsestwg.3 **Kessel-Lo** tel. 016.26.13.49
(kruising Martelarenlaan - Diestsestwg) open: di - zat. doorl. van 10 - 17 uur.

BERICHTEN

Vlaamse skriptieprijs

Elk jaar opnieuw kost het duizenden studenten bloed, zweet en tranen om een afstudeerskriptie af te leveren. En elk jaar weer verdwalen de meeste van die werkstukken voorgoed in de katakomben van onze academische instellingen. Het Fonds Pascal Decroos voor Bijzondere Journalistiek wil graag een aantal skripties van dit droevige lot redden. Veel skripties verdienen immers een breder publiek. Daarom looft ze elk jaar een bedrag van 2.500 euro uit voor een afstudeerskriptie die niet alleen van hoog wetenschappelijk nivo is, maar tegelijk als basis dient voor een opmerkelijk journalistiek verhaal/artikel. Dit artikel kan gepubliceerd worden in een aantal Vlaamse kranten. Of

misschien vist een uitgeverij een skriptie op en overweegt ze om het werk te publiceren.

Wat moet je doen om hiervoor in aanmerking te komen? Je stuurt een exemplaar van je skriptie naar het Fonds Pascal Decroos en dit voor 15 oktober 2002. Let wel, je moet dit schooljaar afstuderen en bovendien slagen voor je eindeksamen en thesis. De genomineerden worden bekend gemaakt in de loop van november. De skriptieprijs wordt georganiseerd onder de auspiciën van de Koninklijke Vlaamse Academie van België voor Wetenschappen en Kunsten.

Meer info:
www.fondspascaldecroos.com/skriptieprijs

KRUISWOORDRAADSEL

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Horizontaal: 1. Semi-overheidsbedrijf. - 2. Oorlogsgod - Graanafval. -- 3. Jong dier - Europese organisatie voor ruimteonderzoek - Zoogdier. -- 4. Persoonlijk voornaamwoord - Grieks getal - Erotiekvorm. -- 5. Kegelvormig. -- 6. Vogel - Omloop. -- 7. Huiver - Klok - Vlekkenwater. -- 8. Lengtegraad - Gigant - Jongensnaam. -- 9. Kunstenaarsgereedschap. -- 10. Deel van het jaar - Opgericht zijn.

Vertikaal: 1. Spiegelwoord. -- 2. Brandewijn - Vogel. -- 3. Deel van een racewagen - Fris - Familielid. -- 4. Spil - Leuk - Jongensnaam. -- 5. Sijfer - Unie. -- 6. Ballen. -- 7. Kunst - Meisjesnaam. -- 8. Dansfeest - Teatrale daad - Sportterm. -- 9. Vaartuig - Populair - Muzieknoot. -- 10. Aziatisch land - Roem. -- 11. Astronomisch jaarboek.

Peter Mangelschots

1	t	a	r	o	t	s	t	e	l	p
2	a	r	e	s	d	e	l	i	o	
3	b	a	s	p	o	n	s	r	e	
4	o	k	s	e	l	a	l	s	e	m
5	e	k	n	a	p	z	a	k	a	
6	r	a	t	i	u	k				
7	s	l	i	a	i	s	o	n	t	
8	m	e	d	e	a	m	e	k	k	a
9	a	l	p	n	i	e	l	e	r	
10	s	i	r	e	k	o	k	e	r	
11	h	a	a	r	d	p	e	t	r	a

(advertentie)

GREENPEACE

www.greenpeace.be

Surf ook eens
naar onze
webstek:
www.veto.be

AGENDA & AD VALVAS

AFRIKA FILMFESTIVAL

Leuven, Aarschot, Diest, Dilbeek,
Haacht, Halle en Strombeek

LEUVEN

26 april - 11 mei

STUDIO • VLAAMS FILMMUSEUM • CINEMA ZED • PANGAEA

Info: tel.: 016/35 98 76 - www.vl-brabant.be/afrikafilm

MAANDAG 29 april

17.00 u **FEEST** Open straatfeest, in villa skwattus dei, Schapenstraat 29.
19.45 u **WEKELIJKSE BLIND-DATE**
AKTIVITEIT Voorbereiding Roze Zaterdag, in ballon Hooverplein, org. &of.
20.30 u **DANS** Heidi Avdal & Christophe De Boeck: 'Terminal', in Stuk Studio, toeg. 5,5/10, org. Stuk.

DINSDAG 30 april

20.00 u **TEATER** KVS-De Bottelarij: 'Richard II', in Stadschouwburg, org. CC Leuven.
20.30 u **DANS** Heidi Avdal & Christophe De Boeck: 'Terminal', in Stuk Studio, toeg. 5,5/10, org. Stuk.

VRIJDAG 3 mei

15.00 u **KONSERT** Klapstuk: Eine Klangstafette, toeg. gratis, org. Stuk.
20.00 u 'Ken de wereld op je duim'-kwis, in Pavo (Heverlee), org. Wereldwinkel.
20.00 u **DANS** Klapstuk: Christoph Marthaler & Volksbühne am Rosa-Luxemburg-Platz, in Brabant, toeg. 5,5/10, org. Stuk.
20.00 u **TEATER** Jan Lauwers & Needcompany: 'Images of Affection', in Stadschouwburg, toeg. 9,8/14, org. Stuk.

ZATERDAG 4 mei

12.00u **MANIFESTATIE** Met de bus naar Belgian Lesbian and Gay Pride (Brussel), verzamelen aan achterkant station, org. Driekant - &of
15.00 u **KONSERT** Klapstuk: Eine Klangstafette, toeg. gratis, org. Stuk.
20.00 u **DANS** Klapstuk: Christoph Marthaler & Volksbühne am Rosa-Luxemburg-Platz, in Brabant, toeg. 5,5/10, org. Stuk.
20.00 u **TEATER** InSpinaZie: 'Micetrotheatre', in Wagehuys, org. CC Leuven.

ZONDAG 5 mei

20.00 u **KONSERT** Rob De Nijs, in Stadschouwburg, org. CC Leuven.
22.00 u **KONSERT** Jazz op zondag, in Stukbar, toeg. gratis, org. Stuk.

MAANDAG 6 mei

19.45 u **WEKELIJKSE BLIND-DATE**
AKTIVITEIT Dat heet dan gelukkig zijn, in ballon Hooverplein, org. &of.

Alfa

• 29/04 om 19.00 u: Verkiezingsdebat, in MSI 00.28. • 30/04 om 20.00 u: Lezing, in MSI. • 01/05 om 13.00 u: Verkiezingen, in Perma. • 02/05 om 20.00 u: Film, in MSI. • 09/05 om 20.00 u: Film, in MSI.

Antropologie

• 01/05 om 22.00 u: Wereldmuziekfui, in Pavlov.

LBK

• 29/04 Muziekkwis, in bar. • 30/04 Rekordavond (daltons, taphangen, meter-

koppelzuip, smirnoffkappen.), in Gnorgl. • 01/05 Jeneveravond, in Gnorgl. • 02/05 Barbecue en karaoke, in bar. • 05/05 Jungle night, in Gnorgl. • 06/05 Pre-verkiezingsavond, in Gnorgl. • 07/05 Verkiezingen, in de molen.

Pedagogische Kring

• 01/05 om 19.30 u: Voetbalkantus, in Tir na n'Og. • 07/05 om 19.30 u: Karting, in L'Affaire.

VTK

• 29/04 Start verkiezingsweek (met twee ploegen!). • 08/05 Afzuip, in 't Elixir.

“Een drag queen is cool”

Op zaterdag 4 mei is het weer Roze Zaterdag met zijn bekende manifestatie in Brussel. Voor vele holebi's en sympathisanten is het de dag van het jaar, waarbij ze op straat komen om aandacht te vragen voor gelijke rechten en emancipatie van de holebi-gemeenschap. Gretig zullen de media weer beelden tonen met extravagant uitgedoste drag queens en schaars geklede jongens.

Vele holebi's krijgen kippenvel bij het zien van deze beelden omdat dit zou bijdragen tot een verkeerde beeldvorming over holebi's. Toch wilde Veto juist daarom meer te weten komen over de 'drag queens' en 'travestieten'. Onbekend is onbemand, en open-minded als we zijn, willen we heel graag weten wie ze zijn en waarom ze dit doen. Daarom gingen we een avondje zwaar stappen met Tom, een negentienjarige student uit Leuven, alias Miss Dita.

Voor een goed begrip leggen we eerst even uit wat het onderscheid is tussen een travestiet, een drag queen en een transseksueel. Veel mensen gebruiken deze termen immers verkeerd. Van transsexualiteit spreken we als iemand's sekse mannelijk is, maar zijn gender-identiteit vrouwelijk. Of omgekeerd: als iemand's sekse vrouwelijk is, maar haar gender-identiteit mannelijk. Met andere woorden: je lijf is mannelijk en je voelt je een vrouw. Of je hebt het lijf van een vrouw en je voelt je man.

PARODIE

Tom: “Een travestiet is een man die zich perfect voelt in zijn vel, maar op sommige momenten zo goed mogelijk een vrouwelijke rol wil spelen. Een drag queen gaat nog een stapje verder door opvallende, zelfs dramatische kledij en make-up te dragen. Hij doet dat vooral voor het vermaak van anderen, om bewondering op te wekken of om te shockeren. Daarnaast zijn er ook nog de *drag kings*: vrouwen die zich opmaken als man, vaak inclusief snor en maatpak. Een travestiet verkleedt en gedraagt zich zo goed mogelijk als een vrouw, terwijl de dragqueen een parodie is op de vrouw. Het is een man in vrouwenkleden met de bedoeling op te vallen. Heel vaak zijn het homo's die zich verkleeden als dragqueen, maar ik ken ook enkele hetero's die af en toe eens optreden.”

DAMESAFDELING

Als voorbereiding op het avondje stappen gaan we enkele dagen voordien winkelen. Tom neemt ons op sleeptouw naar allerlei surrealistische en knotsgekke winkels in

Brussel. “Geen schrik hebben en je angst voor het onbekende overwinnen!” spreekt Tom ons moed in. We moeten open staan voor een heel nieuw gegeven. Eerst lopen we enkele gespecialiseerde winkels plat om verschillende soorten en kleuren schmink te kopen, felrode

lipstick en nagellak van dezelfde kleur. Ook valse nagels met speciale lijm, een paar extra lange wimpers en supergrote oorbellen staan op het boodschappenlijstje. Dit allemaal ter waarde van zeventig euro. Uiteindelijk belanden we in de C&A op de damesafdeling om een nieuwe jurk te kopen. “Hoe reageren anderen hierop?” vraag je je wellicht af. Toegegeven, het is een vreemd beeld om twee kerels te zien rondsnuffelen tussen de jurken en dameskledij. De reacties zijn echter onverwacht normaal. Geen enkele verkoopster reageert

Na een aanvankelijke schrik — wat zullen de andere mensen denken? — blijkt het uiteindelijk zelfs een uitdaging om de geschikte outfit te helpen

vinden.

Tom kiest na lang zoeken en passen voor een jurkje met open rug en tijgermotief dat me doet denken aan de danseressen in Rio de Janeiro en dat hem nog geen vijftig euro kost. Oh ja, dames hebben het nooit graag dat een ander de prijs van hun jurk doorvertelt.

AMBIANCE

Ondertussen is het vrijdagavond geworden. Om zes uur belt Tom om te zeggen dat hij net begonnen is met zich klaar te maken. Vanavond hebben we een date met Miss Dita om samen naar een holebifuif in de Lido te gaan waar 'zij' samen met vier andere *madammen* reclame zal maken voor de 'Travestie-night' in de Key West, een holebi-danskafee in Leuven. Rond elf uur komen we aan op het kot van Tom. Hij is wat zenuwachtig voor straks. Zijn gezicht is al volledig geschminkt, maar andere attributen zijn er nog niet bij.

Het plan om valse nagels te gebruiken was geen goed idee, ze blijven niet kleven. Daarom is hij nu maar bezig zijn vingernagels te lakken en die willen maar niet drogen. “Is het normaal dat het zolang duurt voor mijn nagels droog zijn?” vraagt Tom. Euh, geen idee. Eerlijk gezegd, het is een verdomd gek zicht een jongen zijn nagels te zien lakken. Even later komt 'hij' als 'zij' tevoorschijn. Nu heet ze 'Miss Dita': volledig geschminkt, met een mooie rosse pruik, gouden sieraden, in de tijgerjurk met diepe dekolletée en met hoge hakken. Haar borsten zien er tamelijk echt uit; het zijn zeker geen sinaasappels die zij onder haar jurk draagt. Miss Dita: “De borsten zijn van essentieel belang voor een *madame*. Die zijn er in allerlei maten en vormen. Die van mij zijn van mousse, maar je hebt er ook in silikoon die net echt lijken en ook zo aanvoelen. Verder draag ik ook nog twee kleine onderbroeken over elkaar. Je weet waarschijnlijk wel waarom.” Een laatste blik in de spiegel, nog wat parfum en we kunnen vertrekken.

DEKOLLETÉE

Op de fuif is Miss Dita een waar succes. Ook de andere drag queens zijn er al. De vraag brandt al de hele tijd op onze

lippen: waarom doet Tom dit nu eigenlijk? “Een drag queen is cool. Wij komen naar een fuif om ambiance te maken. Eigenlijk is het net als een doodgewone hobby. Dit doe ik om mij te amuseren en omdat ik het plezant vind om mij te schminken en dan uiteindelijk de mensen te gaan shockeren op een fuif.”

“Als Miss Dita kan ik een tipetje spelen en me daarin volledig uitleven. Het is niet zo dat ik plotseling mijn 'super verwijfde-ik' begin op te voeren. Sommige drag queens gebruiken een bepaalde popster of diva als voorbeeld en kleden zich met een pruik van Madonna, Mylène Farmer, Marilyn Monroe of Abba. Op een fuif moet een dragqueen hyperactief zijn. Zij mag geen moment stilzitten en moet konstant staan dansen en feest vieren. In grote clubs zoals de *RedeBlue* in Antwerpen of *La Démence* in Brussel worden *drags* speciaal gevraagd om sfeer te maken en zot te doen. Het is vaak een dure hobby, maar wie het goed doet, kan er flink wat mee verdienen. Op die feestjes worden wij ook volledig omringd door jonge gastjes die onnozel staan te doen tegen ons en ons voortdurend trakteren.”

KLEURRIJK

Een andere vraag die ons bezighoudt, is hoe de anderen op een drag queen reageren. Miss Dita: “Soms wordt er wel eens denigrerend tegen ons gedaan, maar daar trek ik mij weinig van aan. Ik zie er vooral de leuke kanten van en de aandacht die ik ermee krijg. Hier in de Lido is het ook meer een gewone fuif, maar in de *RedeBlue* bijvoorbeeld kijkt niemand op wanneer er enkele drags verschijnen. Ook merk ik dat heel wat mensen daar een verkeerd beeld van hebben. Een jongen kleedt zich enkel maar als *madame* om eens op een andere manier uit te gaan. Het is dus niet zo dat ik elke dag verkleed rondloop.”

“Natuurlijk begrijp ik ook wel de kritiek van sommige holebi's op ons wanneer ze zeggen dat we bij buitenstaanders voor een vertekend beeld van de holebi's zorgen. Mensen moeten begrijpen dat dit een show is voor mij, een aparte manier van uitgaan en om mij uit te leven. Als de media de beelden tonen van Roze Zaterdag met uitsluitend de meest kleurrijke travestieten en drag queens, begrijp ik dat wel. Voor de kijkers is het eens iets anders, gewone betogers kun je immers elke dag op teevee zien.”

Op de fuif stelen de *madammen* zeker de show. Op een bepaald ogenblik staan twee drag queens alleen op het podium te dansen terwijl de rest van de zaal luid staat te applaudisseren. Het avondje stappen met Miss Dita wordt geweldig, net zoals de kater de volgende dag.

Kris, alias Miss Christelle, Malefason

Foto's: Gert Schuyten

vreemd.

Waarschijnlijk

denken ze bij

zichzelf dat carnaval laat valt dit jaar.

'Travestie-night' in de Key West, Dirk Bouts/laan 25 te Leuven, met gratis drank voor de mooist verklede vrouwen (of mannen?).